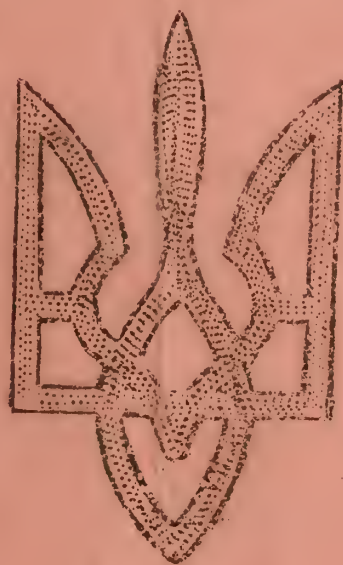

СВОБОДА НАРОДАМ
І ЛЮДИНІ!

ЗА СВОБОДНУ СО-
БОДУ УКРАЇНСЬКУ
ДЕРЖАВУ!

СЛАВА
УКРАЇНІ!

ГОРОДАМ
СЛАВА!

ДЕРЖАВНА

ДУМКА

ГРУДЕНЬ. 1945

БЕРЛІН

ВІДЕНЬ

1. ЗДОБУТИ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ І ЗАКРИТИ ЇЇ.
2. ПОСТАВИТИ ЇЇ В ОСНОВУ ГЛИБОКОГО Й ВСЕБІЧНОГО РОЗВОЮ УКРАЇН -
СЬКОЇ НАЦІЇ .
3. ВЕСТИ НАЦІЮ НА ВЕРШИНУ ТВОРЧОГО ЖИТТЯ.
4. ВІСКОРОТИ ЇЇ ГІДНЕ СТАНОВИЩЕ В МІЖНАРОДНІЙ ГОДИНІ
5. І ЗАПЕВНИТИ КОЖНІЙ ЛЮДИНІ - УКРАЇНЦЕВІ ГІДНЕ СТАНОВИЩЕ
В СУСПІЛЬНОСТІ.

ВІДАТИ ВСІ СВОЇ СИЛИ І ЗДІБНОСТІ ВЕСТИ КОЖНУ СВОЮ ПРАЦЮ ПІД
КУТОМ ЦЬОХ ПРИНЦИПІВ -

ЦЕ ЦІЛЬ НАШОГО ЖИТТЯ.

= = = =

1. СТОЯТИ НА СТОРОНІ ГЛИБОКОЇ МОРАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ СЕРЕД
ЕМІГРАНТІВ;
2. ДЕРЖАТИ ЗВ'ЯЗОК З КРАЄМ;
3. ВЕРШИТИ Й ВІСКОРОТИ СЛАВУ УКРАЇНЦІВ СЕРЕД ЧУЖИНЦІВ;
4. ВІСКОРОТИ ЧУЖИНУ ПІД КУТОМ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ;
5. ГОТОВАТИ НАДІЯ ДІЛСЬКИХ ФАХІВЦІВ ; .

ЦЕ НАШІ ЗАВДАННЯ НА ЧУЖИНІ.

Мук.

НЕВДАЧА, ЧИ ЕТАП?

Прокотився воєнний вал через Україну від Сяну по Кавказ і назад, лишив за собою руїни міст і сіл, пожарища, сотки тисяч безіменних могил, незмиту ще добре кров по полях і - чи ж дивно, що в одного чи другого зроджується болючий запит: і що з цього? Такий запит зроджується головно в тих, що їм довелось скитатися далеко від Батьківщини, по чужині. Туга за рідною землею, невпевність положення політичних втікачів та злободенні справи підбивають сили втомлених вигнанців і зроджують часом сумніви, що як гадюка підповзає до серця. А до цього долучуються ще різні продумані й консеквентно проводжувані ворожі акції та рафінована ворожа пропаганда.

Одначе, як з одної сторони невільно попадати безпідставно в зневігу, так з другої - треба сміло дивитись завсіди правді в вічі й отверто, по мужеськи розглядати різні питання.

Так теж слід нам підійти і до поставленого вгорі питання. Чи дійсно наше сучасне політичне полемієння це консеквенції нової нашої невдачі, чому в такому випадку прийшла ця невдача і хто її завинив, чи може маємо тут до діла з чим іншим.

Перш за все мусимо з жалем ствердити, що лучаються люди, чи й цілі групи, що навмисно створюють атмосферу невдоволення і депресії й умисно говорять багато про наші невдачі й помилки, щоб на тлі цих дійсних чи вдуманих помилок одних будувати свої концепції і свої "спасенні" програми. Та їх ми залишимо на боці, бо вони не вносять зовсім нічого для в'яснення порушених питань, а тільки затемнюють їх. А про особисті спори нам зовсім не йде.

Ми не станемо перечити, що деякі помилки чи радше недотягнення були й в нашій праці. Вони ж лучаються всюди. Помилки не робить тільки той, хто нічого не робить. Коли ж узяти під увагу умовини, серед яких прийшлося українському політичному проводові вести працю за останні роки: негівна боротьба з двома наїздниками, що розпоряджали неспівмірно великими технічними засобами, боротьба на два фронти та безоглядність цієї боротьби, брак відповідно великих кадрів та безустанне напруження нервів, уваги і снаги, - то й не дивно, що тут чи там з'являлось янесь більше чи менше недотягнення. Та треба собі ясно здати справу, що не про ті дрібні помилки й недотягнення, не про те "малюк нецесарюм", конечно зло кожної праці, йде при загальній оцінці того, що було і що є. Ними не вільно ніяк затемнювати засадничих основних справ.

А основним при розгляді нашого питання є: яку ми поставили були собі ціль і що ми хотіли досягнути нашим змаганнями у другій світовій війні. І тільки так розглядаючи справу ми зможемо відповісти собі, чи ми досягнули те, мали якісь успіхи, чи дійсно потерпіли невдачу.

Наші вороги закидали нам усе до війни, та й підчас війни, що українці усі "германофїли", що ми виконуємо тільки те, що нам хтось накаже, бо ми віддалися комусь на послуги.

Нам було завжди ясне, що це нікчемна брехня. Український самостійницький рух був рухом, що зродився з потреб української нації і брав під увагу як накази свого поступовання, своїх дій тільки добро української нації. А добро української нації вимагає від нас, як нам відомо, боротись перш за все за українську державність. Все ж таки треба було і це брати під увагу, бо ворожа пропаганда була сильна і вперта та спиталась на деяких хоч і сповідних тільки познаках правдивості. Бо, треба признати, лучалися у нас

люди, які вірили, що німці зацікавлені з власних мотивів у боротьбі проти Світів являються вже тимсамим нашим союзниками і допоможуть нам визволити нашу Батьківщину від большевицького ярма та закріпити нашу незалежність. Очевидно з не мало нічого спільного з "германофільством", бо ніхто з українців не міг в німці про планування німців в Україні, ні про те, щоб становище москвинів в Україні заступити німцями.

Провід українського самостійницького руху був свідомий планів Німеччини супроти України. Писання німецьких провідних ідеологів говорили виразно про "німецькі колонії на сході Європи". А німецька практика на Холмщині 1939-41 рр. супроти місцевого українського населення відзеркалювали наглядно, як уявляють собі німці новий лад на Сході Європи на практиці.

Значить, ставало зразу ж ясним, що німці з приходом в Україну, стануть такими самими нашим ворогом - займанцем, як большевики. Бо у їхній "Новій Європі" немає місця на самостійну соборну українську державу. Немає місця теж на свободний розвій української нації, бо на всіх ненімців дивились вони як на "підлюдей" на невольників, за якими неможна залишати ніякої інциптивності. І супроти кожного самостійного почину, на кожний вияв самостійного діяння накинуться вони відразу з усією силою німецької брутальності й безоглядності. Відступити на певну частину життя зі своїми кличами самостійності і соборності та відстояти їх - значило виповісти безоглядну боротьбу на життя і смерть німецькому колосові, що зумів покочити, собі майже цілу Європу.

З другої сторони стояли большевики, що хоч хитруючи випікались своїх давніх метод і обіцяли повні права всім народам, залишались на ділі тими самими безоглядними й неможливими ворогами українства, а головне української незалежності. Вони навіть під німецькою займанщиною не забували про українських самостійників і співпрацюючи з німецьким гестапом старались їх винищувати. А все ж таки треба було і в тих важких умовах між молотом і кувалом знайти можливості для ведення власної політики; політики, що потрапила б не тільки не датися запрягти себе до чужого воза, а протилежно: зуміла б використати ці величезні світові події для своїх цілей.

Для кожного реально думачого політика було зразу ж ясним, що тоді, коли до трьох тижнів розлетілась ціла Польща, коли так швидко тріснула мілітарна сила непобідимої, здавалось, Франції, ми не здумаємо встоятись в одній боротьбі проти не одного, а двох одночасно мілітарних гігантів. Та все ж таки не вільно було сховати залякано голови в пісок і ждати, що з цього вийде: хто переможе, а хто стане новим нашим паном. Нам треба було за всяку ціну вийти на міжнародну арену, нам треба було безумовно не дати себе зпхнути з площини політичного діяння.

А в тому політичному діянні мусів бути перш за все задекларований і виразно підкреслений підставовий принцип боротьби українського народу: За Самостійну Соборну Українську Державу проти кожного наїздника. Це наше основне становище мусіло бути догматично чиним перед сучасністю, перед грядучими поколіннями українського народу, та перед цілим світом без огляду на те, скільки б воно не коштувало. Доказати, що ми допускаємо можливості міжнародних союзів, бо їх допускають і наймогутніші великодержави, та рішуче не визнаємо ніяких опієнтацій; доказати, що ми ніколи не перепадамо доплі України в чужі руки, а будемо завжди самостійно вирішувати про неї своїми ділами і своєю кров'ю; довести, що ми не вгнемось перед ніякою силою і ніколи не вичеємось ідеалу самостійності й соборності і виявити, що український наїзд і далі здібний до збройного чину в обороні своїх прав: поставити нашу справу в таку площину - це й мало б бути нашим найближчим завданням у другій світовій війні, що являється тільки етапом у

нашому змагу за свободу.

Ще саме й було початком проголошення незалежності української держави в дні 30. червня 1941-го. Було очевидним, що німаг сподівались здусити зоростою усейм рух, що йде проти їхніх планів і проти їхньої волі. Та автори 30-го червня не тільки не стравились оминати цих репресій, /в першу чергу звернених проти цих самих/ шляхом уступок, а ймав навідворот: свідомо йшли проти волі німецького проводу. Во ж - підтримувало ще раз - не йшло нмаг виторгування якихсь німецьких привілеїв, ні про ніякі групові концесії, а про засадничі поставленні справи: український народ бореться за повну незалежність і соборність і не дозволить нікому шкати про себе проти його волі.

Справу поставлено було ясно, і весь український народ і німецький політичний провід і цілий штат почув і зрозумів у чому дело. Україна - це колонія; український політичний провід знає чого хоче, а український народ - це зрлий політично народ, що вмє захицати свої права і свою честь.

Німецьки тюрми й концтабори зановинились українськими самостійниками. Падали присуди смерті, відбувались екакуції, а ймаг зпоровились повстанцями. Треба було платити миттями тисячм найкращих синів України, треба було освятити свою шпору акт незалежності. Та нікто не хитнувся, не завернув з обраного шляху. Українська Повстанська Армія, цей наглядний вияв збройного спротиву українського народу проти німецьких загарбницьких планів росла й могла.

І вся воля українського народу, що горіла весь час про "германо-фільство" українців, усл. що знали українськи амаланця "німецькою інтригою" - замовки відраду, чин української Повстанської Армії вказав цьому світові наглядно їхню брехливу дльє и ціла Польща, що отшєрки хвалилась своєю напильничною поставою, починлась ловити німця, з України, на шобито "німецька видумка" збродилась ціла воляем протинімецьких повстанць. йшла конами жорстока війна Україна проти німецьких загарбників, а кермувала нею ОУН під проводом Степана Бандери, Організація Українських Націоналістів.

Супроти цього ставало і посторопним нарбдам і нашим ворогам ясно: українсьвий визвольний рух не був ніколи інспірований, чи кермуваний нікимсь третім, а був завжди й залишився тільким виявом волі української нації до самостійності.

Коли ми сьогодні стекимо зя думкою культурного світу, то мусимо признати, що влім признає нам це. Де й означає наш успіх на міжнародньому форумі - значить - під ним оглядом у нас немає ніякої невдачі, а навідворот: ми маємо успіхи. Успіхи, що зважуюти наше відношення до Советів та сучасне міжнародну положення, зовсім немаловажне. Успіхи, яких не церкуютать собі навіть більшовики, й в своїй складеній проаганці проти українських самостійників не відважуються вже сьогодні говорити про цілий український народ, чи хочби про одну українську політичну емігранцію, як про "німецьких агентів", а мусять організуватись тільки до нікчемного наклепу, що "ми ними / українськими емігрантами / є багато колишніх німецьких агентів".

Таке поставлення справи, такий оборот означє саме успіх нашого змагу за час другої світової війни.

Таксамо на внутропньому відтинку ми зовсім не потерпіли ніякої невдачі, а навідворот: маємо успіхи. Ці успіхи двоякого роду: Фактешче -

бройнов безкомпромісовою боротьбою проти всіх займичів ми відновили й спонулятизували клич незалежності на найдальших закутинах нашої землі. Треба признати, що більшовикам уділось було йтиво шпертою проаганцюк вмовити в велику частину українського загалу, що український самостійницький рух ніщо більше, як вільний порок заля "інтервентів". І українцям, що повернулися були 1941-го на рідні землі доводилось дуже часто чути такі від своїх же братів і си "агитці", "агити гитці" і т.п.: Проголошення проти волі німців незалежності України та збройний чин УПА й рефліційна робота Організації заставила всаг добачати правду. ОУН розпоснаєв швидко на всі

тепени України, а в УПА об'єдналися українці всіх земель у спільному змаганні. Правда, що "ніхто не дасть нам прав, коли ми самі собі їх не здобудемо" стали всім самозрозумілі. Жертовні події жанду чину. Кров обв'язувала ідеал. Родилась нова легенда і всякала глибоко в душу українського загалу, що в умовах жакливої більшовицької дійсності почала вже була яловити.

Відродження української самостійницької ідеї на Осередках та Східних українських землях осягнуено. Процесові більшовицького позбавлення української душі поставлено гать. Широки маси українського загалу, що починали вже ставати загрозливо мертвими, включено знова в процес визвольної боротьби.

А другим досягненням на цьому відтинку було фактичне об'єднання всіх українських політичних груп на різних землях. У Краю зник швидко розподіл на різні групи. Там були тільки : мільони українців, що вели безоглядну боротьбу проти німецького окупанта й десятки, чи найвище сотки тих, що співігравали з ним, яких не можна вважати українським політичним рухом. Те об'єднання завершилось швидко й формально створенням єдиного політичного проводу в краю - української Головної Визвольної Ради.

При сучасному політичному укладі сил мусилося брати під увагу, що з програною Німеччини прийдуть знова на українські землі Совіти. І ніхто не обманював себе ніколи надією, що Українській Повстанській Армії вдасться відстояти більшовицькі полчища, перед якими мусила відступати, немаяк вивинувана технічно німецька армія. І УПА й не ставила собі ніколи таких завдань. Йшло і цим разом про те, про що ми вже говорили: про заманіфестування і підчеркнення перед українською нацією і перед цілим світом, що до більшовиків ставиться український народ так само, як до німців; він вітає їх, як кожих найздітніших - збройним спротивом.

І це сталося. Діями УПА скавав український народ і цим разом своє слово. Слово до цілого світа, яке говорить багато багато більше чим усіми заявми.

Боротьба поневолених народів проти загартників за своє визволення ще не закінчена. Сьогоднішній стан - це тільки передивка. Тому й муситься ствердити, що змагання української нації за час другої світової війни - це тільки стан його визвольної боротьби. Стан, у якому треба було: по-перше - виявити перед світом органічність і незалежність визвольного руху української нації та його безкомпромісовість, по-друге - відновити й освятити ідеал Самостійності й Соборності Української Держави серед найширших мас українського народу на всіх його землях та, вкінці об'єднати його в революційно-збройній боротьбі довкола одного ідеалу: Це осягнуено. А через те й не можна ніяк говорити про нашу повну невдачу за останні роки.

Постава українського народу за ті роки не може ніяк бути притаманною силі німців чи зневіри, а якраз навідворот: тільки невичерпанним жерцем і тильки в незломну силу українсько-ї нації. Віри в те, що вона переборе найтрудніше й виїде з них побідно.

І це одія найбільший успіх цього етапу мусимо підкреслити, а це: оформлення і започаткування вахливої політичної концепції - розвалу більшовицької імперії шляхом спільної боротьби всіх поневолених Московією народів, концепції, що зміщується коростко в назві: "Антибільшовицький Блок Народів. Український визвольний рух переніс цю, відзначену собою концепцію в площину діла й об'єднав довкола свого чину змагання усіх поневолених народів. Тим самим перебрав він на себе провід спільної боротьби й показав, як Україна розуміє на ділі своє історичне післанництво: як брані дісок світлів творити нове життя.

"Свобода народам і людині" - як клич і як започаткований чин - це мігачний здобуток цього пройденого нами етапу і ясна вказівка дль на найближчий етап. Не вичікування чужої помочі, а спільна боротьба всіх поневолених Московією народів під проводом України - це зміст нашого діяння у найближчому етапі, що принесе розвал совітської імперії та заледніть незалежність України і залпязнених народів.

БОЛЬШЕВИЦЬКА

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЄВРОПИ.

Не завжди події на міжнародному терені мусять розвиватися в бажаному для нації напрямі. От і тепер ми є свідки переможного маршу ворожої нам большевицької Москви в Європу і скріплення її позицій у світовому масштабі. Та чи це має означати, що так має бути завтра? Зрештою у змаганні поневоленого народу до власної держави і власного вияву всі міжнародні констеляції — це лише більш або менш вигідне тло, яке ні в якому разі не звільняє національного активу від обов'язку повсякчасно борстися за здійснення свого ідеалу. Якраз сьогодні, коли большевицькі війська виступають у Берліні, нам пригадуються 1918 — 20 роки, коли то український народ силою своїх малочисельних військ загороджував шлях червоним полчищам Муравйових і Будьонних, що через українські землі прямували на підбій Заходу. Світ тоді був глухий і сліпий на наші нерівні змагання. Ми, правда, не встоялися перед навалю. Та ніхто не скаже, що ми зломися, що покійно вклали ший у чуже ярмо. Народ нам швидко пізнав "вовка в овечій шкурі" та мовою зброї і крови відповів на насилля і окупацію. Можє й добре радив тоді полк. Євген Коновалець, щоб "пустити" большевиків в Європу. Чому якраз український народ мав бути тим оборонцем і захистником Європи перед новим наступом Джінгіс-хана? Чому, як колись у XII і XIII ст., ми знову мали сторіччя тратити на нерівні змагання з ордами Сходу, а Середня і Західна Європа в той час мала розвиватися культурно? Чи й тепер ми мали б бути лише "пограничними військами" європейської твердині? А, може, й справді, коли б не Каїла і не Калка українська історія була б записана коротким періодом неволі й бездержавности?

Так, дивлячись сьогодні на те, як червона армія "визволяє" поодинокі європейські краї, ми лише зіставляємо собі деякі факти. Бачимо, що діється з недавніми надутими "моцарствами", державами, "штатами", республіками, королівствами — і нам стає... відрадніше на душі. Не зі злости й не тому, що "в злого сусіда хата горить". Ні! Чужим горем ми радіти не вміємо, бо самі його добре знаємо. Але ми не можемо сьогодні не пригадати собі тих "сусідів" і їхньої постави щодо трагічних днів українського народу, і то саме в момент його змагання зі спільним ворогом. Ми не раз і не двічі наслухалися терпких слів під адресою національної зрілості, політичної виробленості і навіть лицарськості нашого народу. А сьогодні події дають нам перегляд і показ тих моментів в наших західних і південних сусідів. Коли ж сьогодні оформлені і здана державні народи без жодного пострілу капітулюють і, мов цвілі, скочуються в обійми ворога, то це теж треба пам'ятати. І нам пригадуються слова одного польського письменника, що "власти може й нарід великий, але зломитися — тільки підлий". Оці слова є сьогодні для нас мірилом вартости поодиноких національних спільнот, що стали віч-на-віч з великою небезпекою. Не задля похвал і признання, а в ім'я об'єктивної правди ми одночасно сьогодні з гордістю підсумовуємо нашу теперішню збройну революційно-визвольну боротьбу з большевицько-московським наїзником, і це нас морально скріплює та дає нам радісне почуття нашої національної себевагости.

Та події розвиваються дуже швидко, і нам не вільно тратити дорогого часу. Ми бачимо, що Москва дуже заповадливо капіталізує на трулі німецької імперії свої успіхи. Нам нема причини журитися, коли ворожі імперіялісти, заломлюються, але одночасно нам нема ніякого глузду допомагати імперіялізмові російському. Наш обов'язок саме тепер, коли російський імперіялізм, під ширмою "визволення", загарбує поодинокі європейські країни, — розшифровувати його властиві загарбницькі цілі й методи і цим відкривати народам, поневоленим і загроженим Москвою, справжнє

обличчя большевиків та накреслювати нові перспективи їхньої боротьби за волю. Це і є наш обов'язок, бо, власне, українці є народ, який не з віддалі й не з фільму оглядав большевицьку дійсність, а таки мав змогу десятиріччями жити в ній і дивитися вкупантові прямо в зуби.

У цьому місці ми хочемо сказати, що все те, що сьогодні проходить у питаннях державного будівництва, соціальної перебудови і світоглядної переоцінки, не є нічим випадковим, ні тим більше органічним для національного процесу чи прогресу в таких країнах, як Польща, Румунія, Мадярщина, Болгарія, Югославія і інші. Комуністичні теоретичні й практичні вже давно все те оформили у своїх творах, а кількадесятирічна практика большевиків все те лише підтверджує. Це, звичайно, не означає, що сьогоднішні вожді пролетаріату реалізують марксістсько-ленінську концепцію перебудови світу. Вони лише впрягли ті революційні теорії комуністичних утопістів до будови нової світової імперії, що для "маскіровки" зветься сьогодні ССРСР, а стратегію і тактику пролетарської революції використали для будови й росту нової метрополії світу - Москви. Тут справи не в тому чи так оскільки корисні є всі ті соціальні переміни, що їх сьогодні проводиться у названих країнах, бо це справа окрема, суто-національна, внутрішня справа кожного народу, але в тому, що все те переводиться за видними директивами з Москви, з метою неполіпшити соціальне становище селянина чи робітника, а включити його й цілий народ у нову політичну систему, в якій цей саме селянин і робітник буде лише рабом сталінських вельмож. Тим то, розглядаючи сьогоднішнє "визволення", "демократизацію" і "націоналізацію європейських країн", ми не будемо аналізувати всіх тих заходів, що їх так поспішно реалізують "тимчасові уряди", але називатимемо по імені всі ті симптоми розкладу, що ворог непомітно прищиплює поодиноким суспільствам і креслить похилу площину, по якій вони скочуватимуться у провалля, оскільки не застосують превентивних засобів оборони.

Західна Європа, назагал, мало орієнтується в тому, наскільки змінилися большевики від жовтневої революції до сьогодні. Все ще покутують старі погляди про "країну перемігшого соціалізму", "диктатуру пролетаріату", "демократію", "національну рівноправність" тощо. А тимчасом сьогоднішній ССРСР - це вже яскраво скристалізована російська імперія з усіма елементами імперіалістичної великодержави. Дивитися на нього крізь окуляри соціалістичних вождів ХІХ ст. і побожно всміхатися до його месіянстичного обличчя є такою наївністю, як вірити вовкові, що надів червону шапочку і вдає бабусю з казки...

Тут не місце казати, чому так сталося, бо для zagrożених народів це менш важливе. Ми скажемо лише, що ножиці між теорією і практикою були такі великі, а розчарування таке болюче, що большевики мусіли робити тактичні стрибки, аж поки, нарешті, не докотилися до російського ультра націоналізму. Тут діяли закони, що зродилися в період будови соціалізму в одній країні. Зіставивши дві виключаючі себе ідеї, тобто "непримиримий марксизм", який не визнає націй, лише кляси, з відосе - редньою тягою окремих націй до незалежності, тобто з "непримиримим націоналізмом", большевики скапітулювали й стали по боці російської нації в ім'я засади, що краще мати один найтисельніший народ по своему боці, ніж мати всі народи проти себе. Так зродився й оформився сталінізм, тобто російський імперіалізм, що надів червону сорочку й іде на підбій світу. І саме те, що цей імперіалізм іде під облудними гаслами соціалізму і демократії та шляхом і методом революційної доктрини марксистів, робить з нього дуже грізного й небезпечного ворога всіх поневолених і zagrożених народів, а зокрема тих, які з уваги на своє географічне положення знаходяться у близькій віддалі від території держави "робітників і селян".

На ч о м у опираємося ми, коли кажемо, що ССРСР - не "бастіон світової пролетарської революції", а р о с і й с ь к а і м п е р і я л і с т и ч н а д е р ж а в а, що під гаслами соціалізму здійснює свою великодержавну концепцію?

По-перше, на тому, що першість у керівництві державою віддана імперіалістичним елементам російського народу. Незалежно від того, чи в поодиноких союзних республіках є кваліфіковані державні працівники, кремлівський центр на всі керівні посади скрізь насаджує "істинно руських людей", або таких, що для них власна національна приналежність є лише забобою, а в усьому вони вже на ділі "руські". Це ми бачимо на прикладі хоча б України, де в умовах періоду совєтської влади всі секретарі КП/б/У, отже властиві диктатори країни, були й є чужинці - руські. Це саме діється і в інших союзних республіках. Це бачимо й в розміщенні людського матеріалу в червоній армії, де росіяни ставлять у більш вигідні умови, дається їм до панцерних та мехомеханізованих частин, де вони вигибають менше, ніж інші народи в піхоті. Те, що сьогодні син Грузії Джугашвілі сидить на кремлівському престолі, ще нічого не говорить, бо історія знає багато подібних прикладів, і вони якраз доказують, що ніхто так жорстоко не зміє розправлятися з іншими народами, як володар - дичар. Сьогодні, як ніколи раніше, розбуджується в російському народі почуття національної гордості, шовінізму, непримиренності й першості. Замінено пролетарський гімн на патріотично-російський, і вже сьогодні кожна радянська дитина співає, що СРСР "оквсала навекі великая Русь". Великоруське піднебіння сьогодні еквівалент і вся відгребана історія гонимої пам'яті царів Грозних і Петрів, царських генералів Суворових, Брусілових, Котузових, царських чеківників, отих усіх грибоєдових і інших. Червона армія точно й нерозривно пов'язана з традиціями царської армії, і вже сьогодні не можна розібрати, де царизм, а де соціалізм. На раменах пролетарських маршалів і генералів знову пишуться золоті пагони, блискіт медалей і орденів освітлює кремлівський двір. З кожного слова, з кожного рядка совєтської преси пробивається месіянстичні слова Андрія Белого: "Росія, Росія, Росія - Месія грядущего дня..." А одночасно розстрілами, високими, засланнями, терором придушується і знищується все, що лише має хоча б відблиск національної ідеї, індегу, неросійського народу.

По-друге, на тому, що в середині цього СРСР, а зокрема на території інших національних республік, областей і країв, проходить планований процес внутрішнього цементування усього населення СРСР на базі однієї мови, однієї батьківщини, одного патріотизму, однієї держави, одного соціального устрою, одної культури, науки, мистецтва, однієї влади, партії, однієї столиці, а все це разом завершується однією "геніальною" людиною, - "... на весь світ людиною". Це і є на ділі творення однієї нації, навіть розуміючи під нацією те, що назвав Сталін, тобто спільність "мови, території, економічного життя і психічного складу, який проявляється в спільності культури. Яке місце займає сьогодні російська мова, не треба й говорити. Це мова Леніна, мова "старшого брата", мова "країни перемігшого соціалізму". Спільність території, забезпечена конституцією, бо кожний громадянин СРСР є одночасно громадянином усіх республік. А втім навіть "родина" не є однозначне з поняттям національної батьківщини, лише з усім СРСР. Спільність економічного життя існує теж, бо сталінський лже-соціалізм побудований на всій території і експлуатаційна система державного капіталізму дається в знаки всім граючим. Що-до "психічного складу, який проявляється в спільності культури", то на те є мільйони доказів у щодній газеті, в кожному вірні, в кожному шкільному підручнику, в кожній науковій праці. Що це є, за офіційною термінологією, культура "соціалістична по змісту, а національна по формі", - нічого не заважає, бо поняття соціалізму вже давно в СРСР нерозривно пов'язане з поняттям Росії. Це творення однієї совєтської нації, що є нічим іншим, як насильною асиміляцією інших народів і народностей в користь Росії, не кінчиться на вище визначаних елементах сталінської дефініції нації. Внутрішнє цементування проявляється і в намаганні прищепити

всім народам СРСР такі елементи, як от: расизм, /"єдинокровні братні народи"/, милітаризм /культ червоної армії/, експансія, "визволення" інших народів/, традиціоналізм /відгребана стара історія/, автаркія /повна господарсько-торговельна ізоляція/, месіанізм, які в сумі дають те, що ми називаємо "... здійснитися в повноті силові натуги", тобто, коротко кажучи, розбудувати імперіялізм. Сталінська т.зв. "національна політика" є нічим іншим, як саме творенням однієї російської імперіялістичної нації.

П о т р е т е , на тому, що в СРСР відгребано старі царські, призначені на експорт імперіялістичні ідеї, що їх колись з такою пристрасстю викорчовував міжнародний пролетар, - слів'янофільство і православ'я, дві ідеї, що в кожному своїм нерві пов'язані з реакційним режимом імперіялістичної Росії минулих сторіч. І знов, як і при всіх соціальних новостях, що їх пропагує більшовизм, треба зазначити, що суть справи не в православ'ю як вірі, ані теж не в слов'янофільстві як якійсь культурній міжнародній симбіозі, але в тому, що ці ідеї впрямлено в імперіялістичну концепцію сьгоднішніх володарів Кремля, і їх вони використовують для обдурювання й асиміляції інших народів. Чи ж треба пригадувати, скільки колись царський уряд видавав грошей на поширення слів'янофільства в країнах колишньої австро-угорської монархії, щоб лише викликати симпатії до Москви як столиці всіх слов'ян і тим самим орієнтувати поодинокі народи на Росію як "захисника" всіх поневолених слов'ян, як старшого брата, що "зведе всі слов'янські ріки до одного русского моря". Москва завжди мріяла про гегемонію в Європі, тим то вона мусіла шукати приманчивих ідей, коли не для всіх європейських народів, то хоча б для слов'ян. І слов'янофільство є на ділі нічим іншим, як яскравим русофільством. Це, зокрема, довів царський режим на тих "слов'янофілах", які думали будувати столицю слов'ян, але ... в Києві. Вони, як от Костомарів, Шевченко й інші, звичайно, важко відстраждали за свої протиросійські ідеї. А що вже говорити про православ'я доби царату. Починаючи Передславською Угодою Хмельницького, через усі руйні й зруйнування ХVIII і ХІХ ст., православне духовенство, зокрема його верхівка цілковито була на Україні на агентурній службі окупанта. Не дивно, що коли жовтневий революціонер валив старі царські порядки в Росії, мусів жорстоко розправлятися і з православним духовенством як одним із найбільш видних і вірних представників тих порядків. Не дивно теж, що це духовенство так безнадійно скотилося у моральне провалля в період радянської влади, тобто в період офіційної безбожницької кампанії. У твердих умовах життя могли бути гідно витримати лише люди чесні й морально стійкі, а, звісно, агентурна служба таких людей не виховує. Сьгодні більшовики змінили тактику й залучили недобитків у своє імперіялістичне русло. І вчорашні переслідувані духовники співають сьгодні разом з чекістами, які колись саджали тих же духовних на гаряче, - "осанна товаришу Сталіну". На патріяршому троні, з ласки більшовицького диктатора, засів росіянин, який і пишається своїм царським імперським титулом "патріярха московського і всієї Русі", нахабно забуваючи, що не Русь, а союз республік сьгодні, за офіційною термінологією, творить хребет держави. Та це все, звісно, має свою вимову і свою мету.

П о ч е т в е р т е , на тому, що цілість економічного життя СРСР побудовано за зразками імперіялістичних колоніальних великодержав. У підбитих країнах, як от Україна й інші, розбудовується великих розмірів добувко-сировинну промисловість, а всі виробничі заводи й фабрики розміщено в самій метрополії і таким чином поставлено силою факту підбиті країни в підлегле економічне становище. Союзні республіки для Росії є лише продовольчо-сировинними базами. Чи ж не багатомовним є факт, що вся важка промисловість України, тобто паливо /вугілля, нафта, торф/ електрична енергія, руда, залізо, сталь, чавун кольорові метали,

хемічні продукти, різні машини і т.д., славом, усе те, що є основою індустріалізації країни і взагалі народного господарства, — не має навіть свого комісаріату в Києві, а підлягає безпосередньо урядові в Москві, який, властиво, і є урядом Росії. Це саме діється і з усіма видами транспорту, як от: залізничним, водним та повітряним. А навіть ті народні комісаріати промисловости, що існують в Києві, от як: харчевої, рибної, м'ясної, легкої, текстильної, лісної і будівельних матеріалів, не є самостійні, лише підлягають таким же комісаріатам у Москві й на ділі є лише їхніми експозитурами. Лише два комісаріати промисловости є "республіканськими": місцевої промисловости і місцевої паливної промисловости, що їх московська метрополія великодушно відступила союзним республікам. Експлуаторську суть московського централізму найкраще можна бачити в зіставленні державних бюджетів; та тут не місце про ті справи широко писати. Це в наслідку доводить до того, що в руках жменьки кремлівських диктаторів-капіталістів наступила "концепція виробництва й капіталу" / в їхніх руках і вирішальна роль у господарському житті / наступило злиття всього капіталу держави й суспільности та наступило утворення по суті "фінансового капіталу", а тим самим і фінансової олігархії. Зрештою, місце інших народів у російській соціалістичній імперії визначив Ленін у своєму виясненні "самовизначення народів аж до відскремлення". Він писав, ми не маємо підстав гадати, що нація в соціалістичному суспільстві набуде характеру економічно-політичної одиниці. З усіх передбачень видно, що вона матиме тільки характер єдності культури й мови, бо територіальний поділ може відбуватися тільки з огляду на потреби продукції, при чім про цей поділ мусіли б вирішувати не окремі нації відокремлено на підставі власної повновласти, але всі зацікавлені громадяни повинні вирішувати спільно. Тут можна шукати, між іншим, генези прилучення Криму, Кубані й інших українських районів безпосередньо до російської республіки. Та Ленін, коли те писав, що думав про побудову соціалізму, а сьогодні Сталін усе те вже давно звів до будови російської імперії і тільки.

П о п ' я т е, на тому, що більшовики консеквентно реалізують стару царську концепцію розбудови Росії шляхом анексії ряду держав і країн. Тут треба згадати загарбання частини території Фінляндії в 1940 р. і загарбання західних земель Білоруси й України, Басарабії, нарешті балтійських держав: Литви, Латвії й Естонії. Всіх їх насильно влучено в склад ССРСР не за принципом визволення пролетаріату, а за історичними й стратегічними аргументами російської великодержави. Не треба згадувати вже про інші, раніше підбиті й поневолені країни, як от: Україна, Грузія, Азербайджан, Туркменія, Монголія і ін., бо це відбувалося в період т.зв. "важкого комунізму". Сьогоднішні вожді Росії, хоча й прикриваються галасливим ширмом оборонців пролетаріату в інших країнах, на ділі коли йдеться про інтереси Росії, вони не вагаються входити в спілку з найбільшими ворогами людства, як от з Гітлером у 1939 р., і допомагати їм у підбиванні інших народів. Як же ж інакше це пояснити, як не імперіялістичною політикою сьогоднішньої Росії? Що сказали б сьогодні Маркс і Енгельс, коли б стали з гробу й побачили як реалізується їхня теорія побудови комунізму в світі? Ясно, що поставили б Сталіна в гідній йому почет царів і капіталістів. А не треба забувати, що на самій анексії справа не кінчається. Вслід за нею ідуть усі нещастя нечуваної і незнані історії скупачії. Вже першого дня насаджується на прилученій території велетенських розмірів адміністративний апарат і поліцію, складені переважно з російських елементів, а далі йдуть арешти, вивози, розстріли, грабунк, переоцінка всіх національних вартостей, перевиховання народу й виховання мелкого пекеління в душі російської підданості Москві. Соціалізм і демократія — це лише ширми, за якими проходить жорстокий процес денационалізації і асиміляції.

П о ш о с т е, на тому, що більшовики під гаслом "визволення" з німецької неволі проводять тих зв. буржуазно-демократичні революції в зайнятих червоною армією країнах Середньої Європи, що має у наслідку довести до злучення цих країн як чергових трабантів до московської метрополії, а тим самим створити підстави для повної гегемонії Росії в Європі. Московські більшовики для підбою світу мають свою "домашню" ідею пролетарської революції, але в період боротьби з гітлерівською Німеччиною, коли треба було піти на бойовий союз з капіталістичними західними великодержавами, вони цієї ідеї використати не можуть. І тому сьогодні ворогом номер один став не марксістський буржуї, а німецький фашист і взагалі фашизм, і проти нього вони звернули своє вістря, змобілізували та скапіталізували цю визвольну боротьбу поневолених німцями європейських народів. Що це не має нічого спільного з одночасною будовою соціалізму - це інша справа, але більшовикам це не перешкоджає в середині "визволених" країн починати здійснювати соціалістичну революцію і тим кадрувати воду суміжних державах, щоб там легше аж потім опанувати. Відроджений великоруський милітаризм прямує в тертям шляхом кожної переможної армії і з нього вже не вернеться. Народи, які цього не бачать і сьогодні допомагають йому чи скріплюють його позиції в світі, уже швидко побачать, до чого це все хотілося. Польща, Болгарія, Чехословаччина і Югославія ще мають славянське філіальне принаду, а до цього й православному, а значить, крім цілком агентурних і чужих аргументів сили, будуть мати ще й психологічне тло, що їм полегшить скопитися в обійми п'ятираменного кремлівського поліна.

П о с'я о м е, на тому, що більшовики - під формою комінтерну або, як це є зараз, робітничої міжнародної профспілкової організації - проводять диверсійну роботу в усіх інших країнах світу, а зокрема в середині союзних сьогодні капіталістичних держав. Основною метою цих дій є не боротьба за покращання становища пролетаріату, а підірвання сили конкуруючих великодержав та розбудова власної п'ятої колони, військової розвілки від всього того, що могло б у майбутньому придатися при створенні "Союзу Советських Соціалістичних Республік Світу". Держава, яка не має імперіалістичних первнів, звичайно, не вміщується у чужі внутрішні справи. Більшовики всією своєю комінтернівською профспілковою діяльністю в світі, власне, доказують, що вони є імперіалістами і то високої класу.

П о в о с'я м е, на тому, що ССРСР приступив до поділу світу з іншими великодержавами і цей поділ сьогодні закріплює міжнародною організацією, яка має служити охороною його інтересів. Всупереч усім гололоменим гаслам про рівність і демократію, більшовики перші видвигнули на конференції в Думбартон-Оксі наскрізь недемократичний принцип голосування та безсоромно забезпечували собі постійне місце з т.зв. "Раді Безпеки", щоб таким чином мати спокійний час дскінчувати процес засильної русифікації всередині своїх країн та консеквентно влучувати чергових сателітів до своєї кремлівської орбіти.

Ось головні риси імперіалістичного обличчя сьогоднішньої російської імперії, що, для замилення очей, виступає під облудною назвою: "союз республік". Коли хтось проти когось зверне вістря більшовицького імперіалістичного меча, а тих рис не бачить, то ясно, що він або хворіє на політичну "курячу сліпоту", тобто не може бачити сут і справи, або силою обставин став фізичним рабом і духовним кастратом, тобто не хоче вже їх бачити.

Нашим нещастям частково буде те, що більшовицький імперіалізм дотепер підкоряв переважно народи й народности, які ненадто пам'ятали часи своєї історичної державности і для яких свідомість національної і соціальної волі була такою ж незаписаною картою, як і всі ленінські соціалістичні й комуністичні теорії. Тимто Москва могла всю свою увагу повертати в бік України й інших народів, які їй протиставлялися. Це диво, що всі намагання українських і інших протибільшовицьких сил в середині ССРСР: розвалити пляхом повстань, акцій і революції більшовицьку тюрму народів, - не знайшли покищо свого успішного завершення.

Сьогодні справа виглядає краще. Сьогодні вістря більшовицького меча прикладено до горла таким державним європейським народам, як ст: фіни, поляки, мадри, румуни, болгарі, серби, хорвати, словаки, чехи і це саме загрожуює: шведам, норвежцям, грекам, туркам і іншим. Тут, для порівняння, треба пригадати, як найслабшим місцем у німецькій гітлерівській імперіалістичній стратегії було розширення німецьких сил на терені усюди Європи. Російський ведмідь сьогодні теж виліз зі свого "лігва" і грізно паркує до європейських столицях. І хоча щойно найближче майбутнє покаже як це все для нього скінчиться, то ми ні на хвилину не сумніваємося, що його кінець буде подібний до сьогоднішнього німецького.

Не міняє справи й те, що, у протилежність німецькій відкритій окупаційній політиці, більшовицька імперіалістична стратегія і тактика реалізується скритими, має каміфлажі, хитрими хитрощами і процес її розкладений на етапи. Це, безперечно, утруднить нашу консолідацію проти більшовицьких сил. Але на це немає іншої ради, як найшвидше реорганізувати всі ці "по плану" пристосовані сталінські заходи що до "визволених народів". Більшовицьким дуже полегшило Гітлер у реалізації їхніх загартівських планів. Якби й не він, вони мусіли б бути йти важким шляхом підготовки й проведення соціальних революцій в європейських державах. Пригадаймо собі всі дії комінтерну до вибуху другої світової війни. Такі його діяльність звелилися до ініціювання і проведення саботажних і штрайківських акцій, до легалізування своєї агентури - комуністичної партії, а коли це не давало наслідку - відтворення т.з. людських фронтів, що з черги видвигали домагання в роді десятигодинного дня праці, реорганізації профспілок, безкочечних змін уряду, повної свободи слова, друку, аспірації, що було однозначне з більшовицькою відкритою агітацією, а далі - домагання допустити, совєцьку пресу, літературу, фільми і т.д. І в той час, коли в самому ССРСР проходив процес нечуваної експлуатації працюючого, коли робітника насильно прикріплювало до зарплату його праці, а сам він примирал з гелоду й надмірної стажування, та в атмосфері жорсткого поліційного терору, - більшовицькі агенти занархізували європейські країни, каламутали вод, щоб тим легше було ловити свою рибку. У наслідку пришло до побільшення безробіття, невдоволення населення і взагалі до розподарської кризи. А далі йшла криза духовна. Комінтернівські агенти, що в себе в ССРСР розбудували величезних розмірів, не зуби озброєний воєнний апарат, на європейських базарах з екстазі молилися до пацифізму, гуманізму, соціалізму й інших демобілізуючих ідей. Вони, устами деяких національно скастрованих елементів в роді деяких "професорів", здекласованих елементів і шумовиння, а також частини мужонаціональних елементів - домагалися демобілізації, а те й повсюдне розброснення армії, знесення поліції, тюрм і судів у справах політичних, словам, як те загально називалося, боралися за "народну демократію". Очевидно, що така "демскратія" була швидко демаскована, і комінтернівські агенти мусіли здавати одну за одну позиції на світовій арені у користь невим наростаючим національним рухам, які повстали як протизидтрудка на більшовицькі намагання руйнувати їхню національну особистість.

Сьогодні справа змінилася. Скажений німецький імперіаліст своїми божевільними окупаційними практиками знову поставив більшовизм на ноги, бо дав йому в руки нову ідейну зброю, а саме: боротьбу за визволення європейських народів. Більшовицьки зрозуміли, що їм уже в сьогоднішній обстановці комінтерн у такому вигляді не потрібний, бо не методом "людських фронтів", а ідеєю "національного визволення вони реалізуватимуть свою імперіалістичну концепцію.

Під яким іншим претекстом увийшла в Україну червона армія до 9-ти європейських держав, як би не Гітлер? В якій іншій ситуації червону армію населення цих держав вітало так, як все ж таки вітають сьогодні, після важких днів німецької новлі? Кожен в'язень тішиться, коли його звільняють з тюрми і він зривається,

усміхається не лише до того, хто звільняє його, але і до зустрічних людей, до сонця, до дерева, до рідної хати. Большевики все це для себе поспішно капіталізують і в годину підйому закріплюють свою позицію формальними державними актами, в ріді хочби таких, як творення "тимчасових урядів", складених зі своїх випробуваних ставлеників. Так, отже, треба сказати, що большевики використали визвольні рухи поневолених гітлерівською Німеччиною народів до розбудови власної імперії. Воно і є згідно з лєнінськими думками: "Лєнінізм учить нас глядіти на визвольницькі змагання поневолених народів передусім з точки погляду класової, з точки погляду соціальної революції. Він ставить це питання під кутом в и к о р и с т а н н я великих революційних сил, що криються у боротьбі поневолених націй за своє визволення". /II-гий конгрес комінтерну/.

Тактика в цьому питанні ось яка: найперше

а/ з демократичною буржуазією підтримати в цілості визвольний рух поневоленого народу, що спрямований проти конкуруючого з ССРСР імперіалізму; опісля

б/ допомігти червоною армією визволитися, піти з пролетаріатом, селянством та біднотою "визволеного" народу проти буржуазії та поміщиків, далі

в/ з пролетаріатом і сільською біднотою та середняком проти куркулів і решток дрібної буржуазії; а нарешті

г/ разом з найбільш здемергалізованими елементами з погляду національної свідомості проти свідомих національно пролетарів і так до ліквідації нації.

І Лєнін сказав тут своє слово: "Боротьба проти всякого гніту - безумовно так, боротьба за всякий національний розвиток... - безумовно ні". В залежності від стратегічного значення поодиноких країн, справа формального влучення даного народу до "сім'ї народів ССРСР" може відбутися н о д н о м у з вищеподаних етапів.

На теренах країн Середньої Європи, які "визволила" червона армія, якраз сьогодні проходить другий етап реалізації большевицької імперіалістичної концепції. Це й є на ділі продовження т.зв. лєнінської "буржуазно-демократичної революції", що її тактику визначив він ще в 1905 р. у своїй книзі: "Дві тактики соціал-демократії в демократичній революції". Сталін показався добрим учнем Лєніна, коли йдеться про пристосування його поглядів в питанні соціології і політики, і, хоча в сьогоднішній дійсності "визволяє" народи від німецької окупації, то зразу ж після "визволення" приступає до реалізації лєнінських плянів шляхом насильного ініціювання "буржуазно-демократичних революцій" в середині поодиноких держав. Це йому вдається, бо червона армія має тепер вільний в'їзд до кожної "самостійної" держави, а агенти НКГБ мають запевнену волю рухів. Ось що Лєнін писав по тому питанню: "Ми повинні не забувати, що немає і бути не може в даний час іншого засобу наблизити соціалізм, як повна політична воля, як демократична республіка". Ясно, що большевики свідомо творитимуть оцю каламутну воду "буржуазно-демократичної революції", щоб лише викликати максимальну гризню і внутрішню боротьбу між "буржуазними демократами" і "буржуазними реакціонерами", чи, як то їх тепер вигідно названо "фашистами", виконуючи таким чином глибоке провалля в середині однієї національної спільноти і спихаючи, нарешті, т.зв. реакціонерів в умови нелегального підпілля і збройної оборони, а т.зв. демократів під опікунчі крила ССРСР.

Щоб забезпечити собі повний успіх з тієї "демократичної революції" большевицькі імперіалісти йдуть утертим шляхом і пристосовують ту саму тактику у всіх "визволених" країнах. Це в основному зводиться до того, що большевики, чи, радше, їхні ставленики з місця виключають т.зв. реакційні елементи від керми державою. Сьогодні це проходить ще під фірмою боротьби з німецькими прислужниками. Докази цього бачимо наглядно в Польщі, де "армію крайову" не то, що відсунуто від влади, але і переслідують терором. Це саме і в Фінляндії, де навіть соціал-демократи попали в неласку. Одночасно арештується, судиться і проклинається всіх вчорашніх спільників з недемократичного світу або й демократичного, оскільки ці демократи сліпо не йдуть на московську вудку, як от деякі польські емігранти в Лондоні.

Москва витягає в цих країнах на денне світло всяке шумовиння й асоціальні елементи, дає їм необмежену владу знущатися над вчорашніми приятелями й таким чином свідомо нагортає поодинокі національні групи на взаємну криваву боротьбу.

Та основною рисою, що надає виразу цілості цієї акції, є т.зв. з с е л ь н а р е ф о р м а. Вже Ленін сказав: Послідовним борцем за демократизм може бути тільки пролетаріат. Переможним борцем за демократизм він може стати лише при тій умові, якщо до його революційної боротьби приєднається селянство." Власне, на тому етапі більшовикам і потрібне селянство. Опісля, коли вже будуватиметься соціалізм, селянство піде в кут, а керму державою перебере пролетарська диктатура. А покищо більшовики гартують наказувати негайно проводити розподіл землі у "визволених" країнах. Як це не дивно, але власне, в час, коли де не фронтах проходять криваві бої, Москва роздає землю поміщикам, і то не шляхом державної зрозумілої логічної реформи, а шляхом насильного, бунтівничого акту, щоб таким чином розвогнути соціальні пристрасті населення та поглибити внутрішні гризні і роздори. Таким чином більшовики знаходять собі в селянській масі надійного симпатика, бо, даючи йому "у власність" поміщицьку землю, вони тим самим його узалежнюють від себе, від того "уряду", що цю його "власність" охороняє законом. Більшовики тоно усвідомлюють собі роль селянства в тім етапі. Ось як пише Ленін: "... селянство в даний момент заінтересоване не стільки в безумовній обороні приватної власності, скільки у віднятті поміщицької землі, одного з головних гідів цієї власності. Не ставши від цього соціалістичним, не переставши бути дрібно-буржуазним, селянство здатне стати повним і найрадикальнішим прихильником "демократичної революції." Як нахабно і нечесно все те виглядає, коли водночас ці самі більшовики знають, що в недалекому майбутньому вони віднімуть у того ж селянства не лише ту землю, що її тепер воно забрало від поміщика, але також і всю його батьківську, залишаючи йому лише латку присадибної гради, а його самого впряжуть у нове панщизняне ярмо колгоспів і радгоспів. І Ленін виразно обіцяє це: "Від революції демократичної ми зараз же почнемо переходити до ... соціалістичної революції. Ми стоїмо за безперервну революцію. Ми не спинимося на півдорозі."

Хай ці слова добре затамлять собі всі, що сьогодні радіють скажаним сталінським "визволенням", "демократією", "наділом землі" і ін. Прийде час, і все це зміниться в чорну неволю, бо Сталін будуватиме свій "соціалізм".

І дивно не раз, як то не бачать східних намірів Москви, здається, політично грамотні суспільності європейських народів. Москва замилює їм очі всякими тимчасово залишеними старими формами, як от: прапор, герб, гимн і інші національні цінності, щоб лише викликати враження, що вони не проти патріотизму, незалежності, чи самостійності. А тим часом на педестал національних героїв і геніїв ридвигається нові історичні особи, зокрема ті, які колинебудь задокументували свою відданість Росії чи соціалізму, бо Москва дає монополі на всі соціалістичні чи соціальні питання, одночасно виклинаючи все в історії, що ішло в розріз з інтересами колишньої Росії, чи сьогоденного ССР. За формальними мирними договорами більшовики заповнили собі зміст усіх видів пропаганди, мистецтва, літератури і таким чином на ділі цілком обмежили всю слова і друку. Чи ж треба підкреслювати, які це фатальні наступки принесе для поневолених національних культур, для виховання молодого покоління. Не дозволяється ні на які легальні організації, які не були б прийнятні Москві, бо все це зараз - контрреволюція, фашизм, німецька агентура. Можуть існувати лише державні організації і такі, як от: "товариство дружби з ССР". Організується переважно з мистців і науковців, з отих часто найбільш безхребетних елементів кожної нації спеціальні екскурсії до Москви й Ленінграду, щоб показати їм "братню" російську культуру і блиснути силою та сплямленою слізами і кров'ю красою метрополілі. Загально робиться великий

шум довкруги театру, кіна, шкіл, масової політосвіти, профспілок, рад і т.п., щоб замішати народові в голові, зацікавити другорядними щодо основних питань нації справами і таким способом легше потім вирягти у свої ярмо. Нерешті, заключається на один стрій державні договори дружби і допомоги та післявсенішнього співробітництва з ССРСР, щоб, з одного боку, дати більшовикам необмежене право в'їзду в "самостійну" державу, а з другого, щоб творити в народі психологічний ґрунт для майбутнього прилучення до ССРСР.

Так, отже, виглядає сьогодні "буржуазно-демократична резолюція", що проходить у "визволених" червоною армією країнах.

Для повного образу, а зокрема перспектив, які стоять перед цими країнами, треба сказати і про практикований спосіб залучення поодиноких людей до себе. Деякі народи, як от балтійські /литовці латиші, естонці/, а також західні українці і білоруси, бачили вже, як це виглядає, і можуть поділитися враженнями і спостереженнями. Дуже часто чужинці, зокрема ті, що виросли і живуть у західних демократичних устроях, з недовір'ям дивуються, коли хтось каже їм, що в ССРСР усі вибори проходять під терором енкавдівського жандарма. Деякі кожний державний устрій оцінюють по його конституції, а, звісно, конституція ССРСР належить до "найдемократичніших" в світі. Коли з газет довідуються про наслідок виборів до верховних органів, з яких за державними ставлениками голосувало 99,9% громадян і всі однозгідно погодилися на сталінських кандидатів, то очевидно, що кожний західний європеець глибоко переконаний, що ССРСР - "найщасливіша країна". Суть справи в тому, що чужинці не розуміють самого слова "терор". Більшевицький терор - це не європейський і не американський, це, в першу чергу, - сибірський. Якби не Сибір з усіма страхіттями концентраційних таборів і якби не та надлюдська ментальність членів пануючого режиму, можливо, що й советський терор європеїзувався б. Та покищо кожний громадянин ССРСР хворіє на вічну психозу страху, що має свої коріння не в первовому перестуленні, а таки в конкретній оцінці жорстокої дійсності. Енкавдівські опричники добираються до кожної людини і приклавши цівку нагана до грудей, ехидно всміхаються до майбутньої жертви, оскільки вона наважиться бути неслухняною. Так приходить до "всенароднього голосування", до вибору кандидатів і віддання голосів. Хто наважиться голосувати проти? А що вже казати про те, хто мав би відвагу погодитися поставити свою кандидатуру всупереч бажанням компартії. Вибрані люди, звичайно, випадкові і цілком неспричасні до складних проблем державного життя, збираються разом і під гучні "аплодисменти" схвалюють всі постанови про "прилучення", "воз'єднання", тощо.

Перспективи, які стоять перед європейськими народами, оскільки вони мали б стати громадянами Советського Союзу, є зовсім нерожеві. Вже поміщаючи всю примусову чистку суспільності від усіх національно-свідомих елементів, поминаючи і ту господарську руїну, яка наступить після насильної колективізації, експлуатації, що доведуть до повного зубожіння всіх працюючих - "союзним народам" прийшлося би ще перевести глибоку переоцінку своїх культурних цінностей, і то з виразною метою руйнувати їхні самостійні первіди в користь спільної "великої" російської культури. Пришлося би навчитися жити в поліційній державі, в якій не вистачає бути лояльним, треба бути ще активним визнаватцем більшовицької віри, повсякчасно усміхеним, радісним, щасливим учасником "нового життя". Це не важливо, що людині горем накипіло серце, а шлунок домагається шматка чорного хліба, вона повинна радіти і веселитися, бо є "вільним" громадянином "вільної і щасливої" країни. Донощитство і співпраця з тайною поліцією належить тут до повсякчасних обов'язків кожного громадянина, тим то після деякого часу люди стають мовчаливі, недовірливі і покірні, безнадійними очима глядять у грізне майбутнє. Ми не згущуємо кольорів, малюючи оці перспективи європейським народам, що сьогодні радіють "визволенням". На теренах цих народів перебувають сьогодні громадяни ССРСР, зокрема червоноармійці. Хто ще сумнівається в тому, як більшовики господарюють у себе в дома, хай спитає рядового бій-

ця, але на поединку, в момент його хвилевої широти.

Перед європейськими народами на цілу широчінь стоїть таким чином питання організації збройної оборони перед новим жорстоким і грізним окупантом-імперіялістом. Не час вже на дрібні міжнародні міжусобиці, як "не час жаліти росу, коли ліси палають"... Всі минулі сварки за межу чи історичну кривду мусять зникнути, бо на порядку дня стали великі проблеми збереження вікової національної культури, збереження і захист міліонів земляків, що вже завтра можуть стати невідьниками і жертвами великої тюрми народів. Хай почуття власної національної підменности і себевавтоности скріплює свідомість успішного знищення гітлерівської Німеччини, що це так недавно здавалася непереможною. Сьогодні Європа а з нею цілий світ уже виразно собі усвідомляють, що не до миру прямує людство, а до нових воєн, може це більш кривавих і жорстких, як це було до тепер. Так і мусить бути, якщо має існувати правда, справедливість і воля. На "визволених" середньо- і південно-європейських народах тяжить, зокрема, відповідальна роль. Вони мусять своїми організованими всенародними революційними діями пері загородити шлях розгуканій большевицько-московській "тройці" і сказати своє тверде "куди"... В середині ССРСР вже дозріває і цементується в героїчних діях революціонерів революційно-визвольний фронт поневолених Москвою народів, і до нього треба навіязуватися та співдіяти середньо-європейським народам. Треба пам'ятати, що тут надії можна покладати лише на себе самих. Перспективи перемоги великі і недалекий вже час, коли світ здивується новим силам, що в середині большевицької імперії оформляться у грізний авангард бійців за новий, справедливий порядок у світі та силою своїх революційних дій наближатимуть день остаточного розвалу сталінської тиранії.

На прапорах тих сил блищатимуть великі слова:

СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ІМПЕРІАЛІСТАМ !

ХАЙ ЖИВЕ ВОЛЯ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ !

/ Передрук з краєвого офіційсу СУН " Ідея і чин " ч. 9.1945.р.-/

"

oo oo 00 oo oo

" С С С Р - це новітня форма московського імперіялізму, що доводить поневолені народи й країни до національного, культурного й економічного застою та руїни. Тільки державне усамоствінення поневолених Москвою народів Європи й Азії та свободна співпраця між ними доведуть до всебічного розвитку. "

/ 3 Постанов II. З'їзду ОУН./

П.В.

ОАЗА ЧИ ФАТАМОРГАНА.

/до політики нацистів на Україні/

Загально відомою є картина подорожі каравани - путників по пустині. Докраю змучені под. рожні хотіли б відпочати, спрагнені та виснажені спекотою довгих днів хотіли б припасти до джерел та цілими пригорщами черпати цілющу воду... Наче на їх бажання являється ось перед ними чарівна картина : чудовий лісок чи гайок багатий в тінь палм чи кипарисів в джерела хрустальної води та смачні овочі. Досвідчений провідник каравани зразу бстрим оком оцінить, чи це дійсна оаза чи тільки сповид - мара - фатаморгана, яка так часто відбивається на безмежних пустинях. Коли ж провідник короткозорий та нег свідчений так поведе свою валку до кожної фатаморгани, буде її все здоганяти і людей занастить та ніколи її не дожене.

Наша Україна, що лежить на грані двох світів, через терени якої не раз в давнину проходили війною менші чи більші валки різних народів часом вже /хоч сама собою дійсна оаза/ стала фатаморганою для других. Примірів на це маємо багато, починаючи от хочби на пр. від готів, хазарів і інш. половців чи татарів, а скінчивши на послідній німецькій окупації України в 1941-44 рр. . .

Коли хочемо критично і вірно виказати положення українського народу під недавньою окупацією німців, поставу української нації в послідній війні та її завзяту боротьбу проти німецько-нацистівського імперіалізму то мусимо передовсім, ,простудіювати "Майн Кампф" Гітлера, писання Розенберга та інші твори грубших нацистів, ясно здати собі справу з того, що собою для німців представляла Україна, з якими планами /роками наперед в деталях опрацьованими/ вони йшли на Україну та якими способами вони переводили ті плани в життя.

А. Гітлер у своїх писаннях та інструкціях до генералів і грубших шпих нацистівських, а передовсім у своєму "Майн Кампфі" /до речі багато разів перероблюваному та накручуваному відповідно до подій дня/ ясно до к а з у е н і м ц я м, що їм безпотрібно шукати колоній у джунглях Африки чи пралісах Азії; " Ось схід Європи, а зокрема Україна, це терен німецької експансії і будучність Великонімеччини, це джерела германської сили, це єдина запорука могутности німецького народу в світі. Шлях до панування німців над цілою Європою веде через підбій східної Європи. Там Україна, свята земля будучності німецького народу / гайлігес Цукунфтсланд дес дойчен Фолькес/. Коли здобудемо Україну, то за 100 років зростемо до 400 - 500 мільонів і заселемо цілу Європу. Великою небезпекою для цього плану являється сильно розмножувалина сила славянських народів. Тому по війні славянські народи мусять бути виселені з Європи!..." / На жаль мало українців до війни читали, студіювали і знали " Майн Кампф"!/

Як звичайно у німців все йшло "планмесіг" - по плану. Так і тут вже був написаний вирок смерті на славянські народи: в першу чергу йшли чехи й поляки, дальше інші славяни, а між ними й українці мали зникнути зі своєї землі до 15 років. До цього йшла "наукова" підготовка в німецьких газетах і книжках. Часто читали ми публікації про німецьке осягоположення українських міст напр. Львова, Тернополя, а навіть Києва. Не один з нас у своїх руках мав карту київської області, де всі містечки включно до Києва мали вже свої німецькі назви всяких "дорфів", "ландів", "бергів" і "штадтів". Ціле правобережжя в роках 1941 - 43 аж райлісов від таборів - гітлер-молодь, якій вщиплювано в душу, що Україна це їх прабатьківщина /ургаймат, і виключно для великого німецького народу "божим превидінням" /частий гітлерівський висказ!/ призначена. Так то йшла підготовка і так то мало бути по війні. И поміж німці в політиці

на сході були вірні наказам Гітлера і програмам всяких політичних мрійників типу Розенберга та руками ексекютора Гімлера й тим подібних катів України Кохін пер фаас от нефаас старались свої плани на Україні реалізувати.

В листопаді 1942 р. видав Гімлер "Інструкцію" для німецької поліції на Україні, яка хоч була строга довірна і на письмі дано було тільки чотирьом найгрубшим рибам нацистівським на Сході /решті мало передаватись усно/ таки дісталась скоро в українські руки і вже на початку 1943 р. надрукована була в офіційній ОУН "Ідея і чин". В 1945 р. з початком дня американське радіо оголосило цю інструкцію в радіовисильні Люксембургу до відома цілому світові. Ось кілька вмітків з цієї інструкції:

1. Наші вороги: комуністи, бандерівці й партизани. Потенціально найнебезпечніші бандерівці. За всяку ціну їх знищити.
2. Школи тільки 4-й класові. Інші на другий рік 1942/43 закрити.
3. Діяльність "Просвіти" обсервувати, там діють бандерівці.
4. Розв'язати всі культурні установи, театри та кіно.
5. Якнайменше наукових інституцій типу лабораторій і т.п., позв'язати лише тоді, коли це для війська незастуїме.
6. В церкві не допускати до згоди. /Дійсно так було, що релігія створила кілька церков на Україні, яких зраржи себе взаїмно виклинали не лише в Києві, але ще й на еміграції напр. в Криниці...! /
7. Не поборювати с у х і т, т и ф у. З а к р и т и л і к а р н і д л я н а с е л е н н я, з д е р ж у в а т и в и ш к о л ю в а н н я д а л ь ш и х а в т о х т о н н и х л і к а р і в.
8. Суди лише німецькі. Кожний суддя німець. Для населення тубильчі суди передбачені до 1-го літ.
9. Хуліганство карати лише тоді, коли це шкодить німцям.
10. Ширити аморальність, не карати за злочин а с о р т у.
11. Все що має хребет - зламати, хочемо виховати "кнехтенфолк" /рабів/.
12. Партизан і наці налестів не допустити до згоди.
13. Строга контроля поїздів.
14. Насадити сексотів /агентів/ у заводах, цехах, церквах, підприємствах, б'ях і т.п., слідкуючи за горстами Німеччини. Натім взяти на послуги поліції.
15. Німцям не вліди вдержувати ближніх взаємин, ані говорити з тубильчим населенням. /Навіть слова "український" боялись уживати, заступаючи його заєдно "тубильчий"/.
16. Не говорити про непорозуміння в партії.

По одержанню цих інструкцій відбулись очевидно по областних містах таємні наради, на яких поданці інтерпретацію цієї інструкції від себе, місцеві "гобітскомісари" чи тим подібні "лайтери" додавали ще напр. на з'їзді в Києві таке: ...1/ спинити приріст населення, утруднюючи дозволи на вінчання від цивільних урядів. 2/ Забирати расових дітей на виховання до німецьких заведень. 3/ Дівчат забирати насильно до військових домів разпусти. 4/ Весь працездатний матеріал передовсім мушин навіть насильно відправляти на каторжні роботи в Німеччині і б. ін.

Ось така то "Нова Європа" чекала український нарід!...

Роки 1941-44 це часи найбільш нечуваного гітлерівського насильства на Україні. Гітлер опанілий від хвилевої побіди виголошує бомбастичні промови, в яких називає своїх противників "мілітарними ідістами" /гл. Баєр Таг - серпень 1945 р. уривки промови Гітлера з 1942 р.. Ненаситні нацисти проголошують "програми" колонізації України на 10, 100 і 1 000 років наперед та цілою масою наче саранча сунуть на Україну, щоб це реалізувати. Січнію 1941 р. появилася в "Кракауер Цайтунг" /офіційно-нім. влади в Генеральному Губернаторстві/ недрозначні статті, що ясно вказували цілі та наміри, з якими німецький окупант приїде на українські землі. Інтересним було відкриття плану поселення п'ятьох мільонів німців на

Україні, при чому говорилося тут, що вже навіть підготовано списки перших колективістів. Господарства, які мали б перейти німці поминні були захоплювати 60 - 200 га. землі на одну сім'ю, при чому спеціально вирішені мали бути воляки, що відзначились у війні, або потерпіли через неї, а також сім'ї поляглих. Розважувало там проєкт автошляхи Берлін - Владивосток та інших комунікаційних шляхів, що мали перехрещуватися на Україні. Поміщено там навіть було проєкт такої карти. Цими шляхами мали плисти до Німеччини уральська руда, бакинська нафта та українська пшениця. Індустриалізацію України автори статті уважали проти-природним явищем. Україна мала б припинити розбудову свого промислу та повернутись до своєї давньої ролі і стати знов виключно сільсько-господарською країною. Опанілим від початкових побід здавалось німцям 1941-42.рр., що вимріяна "обіцяна земля" німецького "герренфольку" стала реальною дійсністю. Тож починають переведити в життя свої фантастичні й дикунські плани ще більш варварськими способами: мільйони корців зрабованого збіжжя, в час, коли громадяни України примирали голодовою смертю, мільйони насильно вивезених з України робітників "сстів", сотки тисяч голодом заморених та постріляних полонених, тисячі спалених сіл і міст, в безконечній черзі постріляні/ часто кулями дум-дум/ і закатовані гештапом самотійницькі борці, перманентні шибениці по галицьких містах /відомі жертви т.зв. "збірної відповідальності" проти законів розбудови Ген.Губернії /, знанілувані жінки, мордовані діти, "добровільне" творення всяких військо-вих і напіввійськових тубильчих формацій і т.д., і т.д. - ось вислід гітлерівського панування на Україні. /Гл. теж 2. і 3. ч. "Слово" Регенсбург 1945.р. стаття Едварда Снави "Знищення і відбудова України" та "Українець у Франції" ч. 8. з дня 6. жовтня 1945.р. стаття "Україна в боротьбі проти окупанта"/.

Український нарід, що сподівався у цій війні дійсно нового життя побачив, що йде до неминучого незвільництва і смерті. Перед українським народом стало рубом питання: б у т и , а б о н е б у т и .

Б у т и - означало сейчас стати до завзятої боротьби проти нового окупанта. У підпольних виданнях самотійницького руху проведено широку політичну програмову акцію проти рабункової політики нацистів по цілій Україні. На організовану акцію українських революціонерів, в які втягався весь народ, німецькі окупанти відповіли ще більшим терором. Але український робітник чи селянин, який сховав для себе хліб, або який втік у ліс перед насильним вивозом - вже ставав тим самим проти німецького наїзника. Коли німці продовжували /почату вже з 1941.р./ акцію палення українських сіл та мордування безборонного населення той, який сидів у лісі чи інших криївках, не хотів вже безчинно приглядатися німецьким насильствам. Ідучи по вказівкам українських революціонерів, він витягав захопленого кріса та ставав до боротьби з німецьким наїзником.

В огні тої боротьби родився на вереломі 1942-43 р. всенародній всеоборонний рух, який з початкових невеликих самоборонних актів перетворився в могутню революційно-збройну течію та сформився в лави загартованої і випосаженої з усі модерні засоби повстанської формації - Української Повстанської Армії/ УПА/. В часі, як під Сталінградом послідовно йшло до німецької катастрофи, то по всій Україні українські партизани шарпали німецьке запілля та паралізували всякі повстання. Ревночасно в непроходимих лісах Полісся та в борах і зворах Карпат засновуються військові табори, кадрові та старшинські школи українських партизан. Зорганізувавшись у відповідну силу часто виходять тепер українські революціонери на чисте поле та зводять уже отверті бої з німцями. За Східною Україною йде і Західна - Галичина. Ліси Карпат залюднилися таборами галицьких повстанців. Згодом до всеукраїнського повстанського руху приєднуються і другі поневолені нації. Так те під наказами українського партизанського командування закипіла завзята боротьба від Кавказу аж по Сян, від лісів Білоруси аж по Чорне Море. Згадаймо хоч важніші бої: 27.XI.1943.р. бій за Чорний Ліс на Гуцульщині, 4.XII.1943.р. бої в лісах Самборщини, 11.XII.1943.р. завзяті бої в лісах Долиньського та Скільського повітів, великий бій з 30 000 -ою німецькою армією "на горбах" Полісся в днях 23 і 24.IV.1944.р. і багато інших. Ніщо не відстрадило українського революціонера

від боротьби "за свободу рідного народу": ні каторги львівської в'язниці "на Лонцького", ні страшна тюрма "Монтелюпіх" в Іракові, ні "Майданок" в Люблині, ні інші безчисленні Авшвіци, Маутгаузени, Ебензе і т.п. конц. табори. Навпаки у великій жертвенній любові до батьківщини українські партизани не знали ні ночі ні дні; ні голод ні холод ні омерть не спинала їх на тернистій дорозі до великих і світлих ідеалів. Коли спочатку тільки ліс належав до них, то з часом вони опановують вже цілі райони, а навіть і важніші шосе, Кожна грудка землі українського чорнозему почала невимовно пекти німецьких окупантів, кожний корч грозив їм смертю - одним словом під німцями зачала осуватись земля.

Так загорілась ціла Україна повстансько-партизанським полум'ям завзятої боротьби в обороні своїх святих прав.

Та процес визвольної боротьби української нації на тому не покінчився. В цьому завязаному гігантному змагу зродилась могутня течія співпраці всіх верстов народу - українських селян, робітників та інтелігенції і то зі всіх земель України за одну велику святую ідею: ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ. Довкруги цієї ідеї сконсолідувався весь український народ, відкидаючи на бік всякі партійні й територіальні непорозуміння. В цей спосіб з цього історичного об'єднання, найширшими масами українського народу, що стояли в завязаній боротьбі за УССР /Українську Самостійну Соборну Державу/ була покликана до життя УГВР /Українська Головна Визвольна Рада / та її виконний орган Генеральний Секретаріат. Завданням того верховного органу стала репрезентація і політичне очолення тої боротьби, яку вів український народ з чужим імперіялізмом.

Оцементувавши себе в один національно-революційний моноліт та загартувавшись у вогні жорстокої боротьби, український народ бив так довго німецького окупанта, аж останній гітлерівський солдат кинув українську землю! "Цією боротьбою Україна приєдналась до спільного змагання проти системи поневолення і диктатури за свободу народам і людині. Саме так треба розуміти признання Рузвельта Українському народові на конференції в Сан-Франціско", - як пише газета "Українець у Франції" ч. 8.45.р.

В цей спосіб пораз об'ятій здійснилась і тим разом свята правда, зна-на навіть кожній українській дитині, а про яку нажалі звичайно забувають великі чужі вожди, що йдуть на підбій України: що без українців і проти українців іде на Україну, той скорше чи пізніше мусить провалитись! Україна Богом дана тільки для українців. Вже в історії, а ще більше в історичних часах через терени України пресувались війною дикі галки азійських племен, тудю вогнем і мечем проходили всі т.зв. мандрівки народів, в першій мірі на Україні відбувались завязані бої тих всіх імперіялістів, що сунули на підбій Європи, а вкінці на тій самій Україні відігрався найбільш варварський похід останньої світової війни "дранг нах остен" гітлерівської Німеччини. Остання війна коштувала Україну 10 міль. народу та сотки тисяч спалених сіл і міст та зруйнованих варстатів праці. Мабуть ніяка країна в світі і то можемо сміло твердити, не понесла стільки мільйонів кривавих жертв в обороні людства й цивілізації, що дала українська нація. Як, і якими перфідними методами так в історії, як і в недавній дійсності кожний наїздник не старався знищити український народ, перемінюючи дуже часто Україну в дикі поля, то наш народ не пропав, але наче Фенікс з попелу відроджувався зі свого чорнозему до нового життя та скоро десятками мільйонів нового українського покоління покривав свою землю, - дуже часто поглинуючи в себе ще й епігонів чи сателітів свого наїздника.

Це все свідчить про невмирущість українського генія. Українська земля зі всіма своїми багатствами, якими ледви чи може похвалитись друга країна світу від віків є призначена тільки для українців і тільки для українців є вона дійсною оазою. Коли хто хоче це святе право українського народу подоптати - українська оаза все отане для такого тільки сатамоганою.

З УКРАЇНОБЬКОГО ЕМІГРАЦІЙНОГО ЖИТТЯ.

НОВА СПРОБА РЕПАТРИЦІЇ.

В попередньому числі "Державної Думки" повідомляли ми про зарядження през. Трюміна та ген. Айзенгавера, на основі якого негільно нікого репатрикувати примусово, проти його волі. Супроти такого зарядження большевики беруться на хитрощі і почали вживати в своїй боротьбі проти української еміграції підступу, інтриг та денунціацій. Вислідом цих інтриг є заборона німецьких властей давати працю б. совітовким громадянам, а далі – нова перевірка та сегрегація осіб "Д.П." Обі ці акції разом є неслюдським шантажем большевицьких діячів, хоч кожна з окрема виглядає на перший погляд досить невинно. Бо коли зважити, що бувшому совітовкому громадянину, що не хоче повертатись до совітів, відберуть опіку УННРА а одержати працю в Німеччині їй не вільно, то що їй залишиться?

Моно, що ми всі, українські політичні емігранти, мушимо заняти опору цих затій одностайний фронт. Коли хтось думає тільки про себе і шалений, як йому особисто вдастся якось промикнути, то це нікчемний блягуз і зрадник. Тому й "пучення" різних "політиків", як це можна особисто промикуватись при тій акції згідно з асадою: "опасайся кто тебя!" це звичайні політична трусливість, негідна політичного емігранта.

Українські політичні в'язні, що єв їм довголітніми перебуваннями по різних тюрмах та кацетах засвідчили свою відданість справі оборони прав українського народу, зняли до цієї акції повенної репатриції олідуюче ставище:

Ми бувши українські політичні в'язні німецьких концентраційних таборів і тюрм, чуємося до обов'язку сформулювати український загальний протест проти створення різних форм примусової репатриції.

1. Ми рішуче протестуємо і будемо б'ютувати усяку перерезацію, а саме і якої лежати на принцип розп'яділу нас, українців, на різні групи "п'льських", "совітовських" і т.д. Ми всі є українці і дмаємося трактувати нас тільки як одну групу українців. Засади демократії, що за неї с'б'юлюбні народи Америки й Англії пр'ливали свою кров /Атлантийська Варт./, підтверджені з'явами през. Трюміна, ген. Айзенгавера, Прем. Черчілла, прем. Етлі й інших західних державних мужів, запевняють с'б'юлюбні народи сті, релігії і політичних переконань кожній людині. Тому ми і усьогома з'різка не маємо критичний пр'яв відмову признавати наших братів згідно з нашим бажанням і домаганням українцями.

2. Ми зов'язуємо виразно, що попитання державної принадлежності, ми всі є бездержавними. Уже міжовиний політичний лід на наших землях не був вислідом нієї волі, а вислідом зб'юрінг насильот с' імперіалістичної над українським народом. Усьогома український народ об'юрінг зб'юрінг пр'ти імперіалістичного насильот с' до с'отанних важливостей і ніколи не підлягав с'б'юлюбній боротьбі. Ні шовіністична польська, ні тим більше совітовська, ні румунська держава не дали нам ніколи державної опіки, а пр'тивно підмінювали завжди до нас державські методи насильот с' над с'б'юлюбними думками, релігії й національним життям, тюрми концлагери, пацифікації й маршування безборонних жінок і дітей. Громадянства тих держав ми с'бі ніколи не бажали і не бажемо.

3. У боротьбі з націонал-соціалістичним та большевицьким тоталітаризмом у боротьбі проти імперіалізму, пр'тивізму й насильот с' ми стали носіями і стали бязд'ювними політичними емігрантами. Ми прахаємо не відмаляти нашим б'ютам піки УННРА до часу, поки не знайдуть нормальних умовин праці. Ми всі як один бажемо повернутись до Батьківщини, як тільки там зникне м'юко-большевицьке насильот с' і запанує дійсно демократичний лід і с'б'юлюбство.

4. Ми звертаємо увагу на те, що не тільки українці не хотять у теперішніх умовах повертатись до батьківщини : сотки тисяч людей різних інших народностей, гноблені поляки, литовці, лотиські, естонці і т.д., не хотять повертатись до країн, що під совітами, бо там панує насильство, конц-лагери, терор - коротко, цей самий лад, що був у націонал-соціалістичній Німеччині.

5. Ми рішуче протестуємо проти того, щоб ССРСР чи якісь маріонеткові "уряди" "держав", що під владою ССРСР зголошували до нас якінебудь зверхні права. Ми є вільний народ і ніякого середньовічного підданства не визнаємо.

6. Ми прохаємо культурний світ узяти нас українців і політ-емігрантів других поневолених большевизмом народів в оборону перед залишками законспірованих німецьких нацив, що з помсти за нашу криваву боротьбу проти їхніх імперіялістичних плянів хотіли б тепер різними інтригами і підступами віддати нас у руки большевицьких терористів.

7. Ми підчеркуємо, що поділ українців на різні групи, позбавлення опіки УНРРА та відсилання до різних комісій є рафінованою замаскованою насильною репатріацією, що є ярким порушенням зарядження през. Труміна і ген. Айзенгавера про те, що нікого насильно репатріювати не вільно.

8. Ми заявляємо, що, прохаючи опіки УНРРА-и, ми не прохаємо ніякої милостині, а тільки повернення нам через УНРРА-у урядом ССРСР того, що на рахунок відшкодування за заподіяні нам Німеччиною страти, забрав у нашому імені безправно ССРСР, та як відшкодування тих шкід, що нам їх нам він заподіяв.

9. Ми відкликаємось до цілого культурного світу з оцінкою того, хто є "воєнним злочинцем", "імперіялістом", "фашистом" і "ворогом людства" : українські політичні емігранти, що, обороняючи свій народ перед злочинами націонал-соціалістичних та московсько-большевицьких наїздників, платили життям мільонів своїх рідних і друзів, які згинули на полі бою та по тюрмах і кацетах, чи може якраз ті, що насильством заняли наші землі і далі розстрілюють безборонних людей, засилають сотки тисяч до конц-таборів, катують по тюрмах невинних юнаків та знуцаються над цілими народами на глум ХХ-го віку.

10. Ми пригадуємо цілому світові, що на прапорах Української Повстанської Армії за весь час її важкої чотиролітньої збройної боротьби проти всякого імперіялізму видніли величні кличі: "Свобода народам і людині". Тому ми й апелюємо до цілого культурного світу, щоб в ім'я тих ідей взяв в оборону тих, що, як жертви імперіялістичного насильства, мусіли кидати рідні сторони й шукати хвилимого захисту на чужині в час, коли інші народи можуть уже спокійно братись за відбудову своєї батьківщини.--

- - -
- - -
- - -

"Єдиним шляхом до досягнення наших цілей є Українська Революція в московській імперії ССРСР в парі з визвольною боротьбою поневолених Московою народів під гаслом: "Свобода народам і людині."

В П А Л И Н А П О Л І С Л А В И .

/ Передрук з краєвих видань. /

МОВЧАН, заступник Обласного Провідника ОУН Запорізької області, загинув у бою з німецькими окупантами в квітні 1943.р.

ЛИСИЙ, Окружний Провідник ОУН на ОіСУЗемлях, загинув від німецької кулі в Умані в червні 1943.р.

ЯРОСЛАВ ПЕТРЕЧКО-ГРАБ, Краєвий Референт СБ на ОіСУЗемлях, провідний член ОУН, загинув з рук німецьких опричників в листопаді 1943.р.

КОСТЬ, заступник Краєвого Референта СБ на ОіСУЗемлях, загинув у боротьбі з сталінськими бандами на Уманщині в січні 1944.р.

СТОРЧАН, к-р куреня УПА-Південь, знаний з багатьох боїв проти німецьких і сталінських окупантів, загинув на Волині в губернському бою з більшовиками 2.. квітня 1944.р.

МАМАЙ, родом з Полтавщини, к-р куреня УПА-Південь, знаний з боїв на ОіСУЗемлях та ПЗУЗ, учасник боїв на Гурбах, загинув у бою з більшовиками 25. квітня 1944.р.

КРОПИВА, начальник штабу УПА-Південь, член Краєвого Проводу ОУН, знаний з боїв проти гітлерівських і сталінських окупантів, загинув у бою з енкаведистами в с. Кордишеві, на Остріжчині /ПЗУЗ/, 13.У.1944.р.

ОМЕЛЯН ГРАБЕЦЬ-БАТЬКО, Провідник Генеральної Округи ОУН на Осередніх Українських Землях, к-р ГВО УПА, довголітній визначний член ОУН, що, не шкодуючи себе, все йшов у перших рядах революційного авангарду, загинув у бою з більшовиками 10 червня 1944.р. на Вінниччині.

ДОВБУШ, к-р куреня УПА-Південь, знаний з боїв проти гітлерівських і сталінських загарбників на теренах південної Волині, Вінниччини й Кам'янець-Подільщини, загинув в червні 1944.р. в бою з більшовиками.

Генерал СТУПЧИНСЬКИЙ-ГОНЧАРЕНКО, начальник штабу УПА-Північ, полковник армії УНР, визначний військовий і громадський діяч, оточений з усіх боків більшовиками, бився до останнього набою і загинув 30. липня 1944.р.

ЛЕМКО, визначний член ОУН, виховник молоді, організаційний референт Краєвого Проводу Юнацтва ЗУЗ, Провідник Генеральної Округи ОУН на ОіСУЗемлях, загинув у бою з більшовиками 30. липня 1944.р. на Остріжчині/ПЗУЗ/.

Майор МАКАРЕНКО, визначний член ОУН, шеф штабу воєнної групи УПА-Північ, вправ 8.УІІІ.1944.р. у боротьбі з німецькими окупантами.

Сотник ВАДИМ, військовий інспектор КВБ УПА-Захід, член ОУН, загинув у жовтні 1944.р. в бою з більшовиками.

Поручник ТРАЧУК, член ОУН, ад'ютант команданта старшинської школи УПА, загинув у бою з більшовиками 15.Х.1944.р.

Поручник капелян о. др. РАФАЇЛ, духовник старшинської школи, загинув у бою з більшовиками 15.Х.1944.р.

Поручник ГАМАЛІЯ, курінний УПА, загинув 1.ХІ.1944.р. у бою з більшовиками в Чорному Лісі /Станіславівщина/.

МИРОН ГОЛЮЯД-ВЛОДЬО, визначний член ОУН, загинув в бою з більшовиками 1. листопада 1944.р.

ТИМКО ГАЛІВ-ЧОРНОБІЛЬ, б. член Обласного Проводу ОУН, підреферент одної з референтур КМ ОУН ЗУЗ, загинув у бою з більшовиками 1. листопада 1944.р.

СЛАВА БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ !

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ !

Б Е Р Д Я Є В П Р Ъ С О В Ё Т С Ь К У Р О С І Ю .

/ На підставі "Ное Ціріхер Цайтунг" з 20.Х. ц.р. № 1, 575/.

/В.Й./ Вже довго нічого не було чути про славного московського філософа Миколу Бердяєва, який сьогодні вже має 72 роки. Після видалення з Сов. Союзу в 20-ох роках, Бердяєв жив переважно в Парижі і не робив ніколи ніякої тайни зі свого негативного ставлення до фашизму й націонал-соціалізму; зі страхом мусів він себе питатися, чи вдасться йому підчас окупації Франції оминути схоплення Гестапом. Як тепер відомо, популярний вчений був два рази переслухуваний німцями, але вкінці все ж таки залишився цілим. В часах окупації закінчував писання своїх книжок; першу про "Московську ідею" та другу "що має містити синтезу його наукової праці.

В парижській газеті російських емігрантів "Рускіє Новости" появилася недавно стаття Бердяєва під заголовком "Сила минулого і майбутність", в якій він вивчає демократичному світові, а особливо - очевидно - російській еміграції, цікаве питання; чи еволюцію, яку можна завважити в багатьох ділянках життя в Росії, можна брати поважно, чи вона зображає конечність, від якої совітський режим не може відступити та також, де лежать границі цієї еволюції. Бердяєв остерігає перед припущенням, наче в Росії dokonується віднова; він вважає це за виключене, наче б соціалізм в Росії міг бути усунений, бо на цей соціалізм знаходить він оправдання в історії і суті московського народу. Як з одної сторони з майстерською ясністю він зображає, що Совітський Союз завсіди більше мусить повертати до історичних традицій Росії, так не відстрашується від ствердження, що совітська диктатура не дала до тепер ніякої площини духової свободи. Він дає вислів своєму переконанню, що Росія зможе аж тоді відіграти велику роль в історії людства, коли вона не дозволить бути диктатурі над духом. Це буде цікавити не тільки багатьох прихильників Бердяєва, яким він має в Швейцарії, але також ширший загал, який приєднує свою увагу будучності Росії, щоб залізатися зі змістом статті принайменше в винятках.

На початку Бердяєв говорить про те, що народи й групи живуть далеко більше під ділячим впливом минулого й притягаючою силою майбутнього, як в ніколи не охопленій теперішності. Революції більше зв'язані з традицією, як це звичайно приймається. На початку революції думається перевернути все минуле й виявляється готовість заперечити не тільки зле й внутрішню вимерле, але також цінне і вічне. Але по деякому часі починається знову призадумування над їх цінністю. Та неможливий поворот до зниженого минулого після вдатної революції. Те саме, що вже Токвій доказував на французькій революції, переживається тепер в Росії: московська історія набрала знову пошанування. Олександр Невський, Петро Великий, Суворов і др. зазнають правдивого культу. Московська література в перших большевицьких роках зганьблена й погорджувана, сьогодні - гордістю "совітського народу". Національна свідомість пробудилася на ново, задури православної церкви для Росії признані. коротко, панує гармонійне відношення між силою минулого й цілями будуччини, на що революція не звертала уваги: "Та чи це означає зраду основних принципів соціальної революції?" - питається Бердяєв і продовжує: "Думаю, що ні. Здобутки соц. революції в Росії лишаються незмінними. Совітська Росія є соціалістичною країною. Клячи по формі, що їх зустрічаємо в капіталістичному суспільстві, більше не існують, хоч повстання нових форм нерівності - можливе. Засоби продукції, фабрики і землі не є приватною власністю. Приватна власність простягається на предмети вжитку. Незмінною лишається також політична структура Советів; вона буде демократизуватися, але нема ніякої основи думати, що вона буде розвиватися по лінії західних парламентарних демократій". Диктатура являється тільки тимчасовим явищем - думає Бердяєв - але до якогось, хочби зларіднено-

ге капіталістичного порядку московський народ не повернув би. При тому діяли б не тільки здобутки революції, але також традиції минулого.

" Римські поняття власності були завжди чужі свідомості московському народові. Дух опільноти є московському народові в незрівняно вищому ступені питомий, як народам заходу. Московський комунізм присвоїв собі традицію "народників" в тому зміслі, що він признав для Росії можли-вість оминути капіталістичний еволюційний період, однак з різницею, що соціалізм народників хотів залишити Росію як рільничу й селянську країну, підчас, коли комунізм в ім'я соціалізму вимагав індустріалізацію Росії", що - як Бердяєв думає - опісля уможливило перемогу над Німеччиною. Однак хто скланий хоч частинно більшевизм усунути зі суті московського народу, буде - як каже Бердяєв - завжди поставлений перед "мозольним питанням": о в с б о д и. Чи Росія зауждена завжди жити в неволі? Можна з журбою сказати, що ми в минулому не мали свободи; нема її також і в теперішності і не є певне чи буде вона в будучності. Бердяєв думає - опираючись на осудах визначних московських істориків - що неволю в московській минувшині треба по-часті пояснити незмірним об'ємом площини Росії, яка може разом здержаною бути тільки суворською організацією. Також совети поставлені перед факт "колосальності"; комуністична революція одідичила від минувшости ідею колосальності Росії і залишилася їй вірною. Також створення советської федерації з її багатьма народами й племенами уявляє собою колосальне тіло, яке здійснювалося не згідно з волею, тільки під примусом. Одночасно з тим ішов великий соціалістичний переворот. Політична й господарська диктатура деколи є найменшим злом, а навіть часом може бути кращим. Але, що ніколи не дається оправдати, це духовна й інтелектуальна диктатура над думкою і вірою, що якраз означає тоталістичну самоволю. В ХІХ.ст. московське думання, злуке безглуздою цензурою, але внутрішньо було воно незвичайно вільне. Свобода духа, це не тільки атракція будучности, але також жавішання минулого, великої російської культури, яка існувала мимо самодержавного /царського/ режиму. В Сов. Росії розуміється свободу духа не як незалежність індивідуальности від загалу, тільки виключно як активність з колективному соціалістичному будівництві, після чого саме наступає вибір; боротьба думки є усунена. Таке поняття свободи є шкідливе, бо воно не може бути примінене до думання, пізнавання і творчої праці в мистецтві."

Чи можна думати - питається Бердяєв - що тепер, коли війна переможно закінчена, коли успішний порядок устійнений і вже йому не грозить ніяка небезпека, що в Росії таки буде проклямована свобода духа, сумління, думання і виолсву? "Я не маю на думці формального призначя свобод" - додає він обережно - "тільки їх реальне переведення". Тепер річ іде не про т.зв. "політичні свободи" - думає він трохи філософічно-абстрактно - "тільки про свободу духа, що зображає дійсну правду".

Вкінці він каже: "Минуле й майбутнє зусить злучитися в вічно-вартісному і непроминаючому. Прійдуть століття. Московська успішна революція, грандіозна в своїм розмаху, отаче віддаленою минувшиною: але вона буде далі жити в будучності. Тоді буде щось нового, чого ми собі не можемо уявити, і те нове буде мабуть обурюватися проти наймелодшого минулошого. Однак також те нове не зможе зничити сичи минулого, минувшина й будучність будуть змушені знову получитися. Сов. Росія вступає в годину свого існування, бо минувшина й будучність знайшлися разом для здійснення великого покликання Росії і московського народу в світі; бо є багато основ припускати, що починається московський період у світській історії. І в свідомості такого покликання Росії лучитьоя революційна, соціалістична советська ідея і месіаністично-слав'янофілзькою, яка являється опадщиною минувшини. При тім завжди грозить небезпека імперіалістичної спроби, яка також ісрешла з минулого. Та ми хочемо думати, що московська ідея здійснення братерства між людьми і народами буде сильніша".

Повища стаття, головно ж її закінчення кидають ясне світло на єдність московської поихіки без огляду на політичні переконання. Найзавзятіший ворог більшевизму, москаль, погоджується вповні з ним, коли йде про відношення до Росії. Яркий націоналізм і віра в особливе післанництво московського народу, хоч як це дивно, однаково питоменні білим, як і червоним москвинам.

.....

/Стаття М.Істмана і І.Б.Вауеля, поміщена в американському журналі "Релєрс Дірект"./

На вступі статі автори пишуть, що журнали, які виходять в союзних державах, не стісняються висловлювати свої гострі думки про заторкнені національні інтереси. Та не завжди так мається справа з сусідніми державами. Дуже часто пишеться про них побіжно або дається загальний невірний образ. От візьмім на-пр. Китай. Пишеться про нього побіжно, загальниково. Тому вважаємо необхідним дати правдиву картину становища в заприязненій з нами і сусідній країні - Китаю. Китайці - величезна нація, що творить четвертину всього людства. Ця велика країна пробуджується і гідна прикладу Японії чи ССРСР, переходить на індустріалізацію. З того приводу питання: піде Китай по демократичному чи тоталістичному шляху - це й являється важним політичним питанням. І в будучності - все одно в війні чи підчас миру - значення того здійснення може стати рішальним чинником в цілому світі.

Сьогоднішній Китай розділений на три частини: 1. Манджурія і Східна частина Китаю, що находились під японською окупацією, 2. Північно-західна частина біля советської границі, де господарюють китайські комуністичні війська і 3. територія Китаю Чан-Кай-Шека, яку замешкує більшість китайського населення.

Чан-Кай-Шек вважає себе наслідником Сунь-Ит-Сена, батька китайської революції і основника народньої партії. Він поставив собі за завдання досягнути три цілі: 1. національну незалежність, 2. демократичний політичний лад і 3. народне задоволення. З 1927 р. до 1937 Чан-Кай-Шек сприяв проявам китайських комуністів, інспірованих Москвою, які хотіли втягнути Китай у війну і захопити владу в свої руки. Він фактично об'єднав цілий Китай, за виключенням невеликої північно-західної частини, де його війська борються з комуністами. До часу японського нападу на Китай в 1937 комуністи творили з'єдинений фронт і обіцяли боротися під командуванням Чан-Кай-Шека. Та після пакту Гітлер-Сталін вони остигли та відкликали свою згоду, пояснюючи це тим, що вони революціонери а не реформатори. Вони проголосили себе і червоні війська незалежними. Тепер вони мають свій власний уряд, адміністрацію і т.д. та ведуть монопартійну політику. Недавно вони об'явили бойкот спробам Чан-Кай-Шека створити демократичну республіку. Таке тепер положення і надії на демократизацію Китаю.

Факт, що Японія викинена з Китаю - всім відомий. Лишається тепер питання чи Манджурія і північний Китай, де є головні промислові центри, попаде під владу комуністів, які повели б Китай по шляху тоталізму. Ми, американці - пишуть дальше автори - не можемо відступити від щирості в тому питанні тому, що питання, яка система побідить в Китаї, означає одночасно, хто буде володіти Китаєм: демократична Америка чи тоталістична Росія. Американські впливи в Китаї являються культурним прогресом, технічною і матеріальною поміччю, головним виявом у воєнно-економічному забезпеченні. Зате советським знарядом являється: коспіративна організація, контрольована партійна пропаганда, шлях до захоплення влади і ліквідація всіх демократів а в разі потреби підняття воєнної інвазії в ім'я "визволення". ССРСР не може дати Китаєві матеріальної помочі, не може дати прикладу прогресу, не може дати технічної помочі і не може задовольти Китай в такій мірі, як це можемо ми. Ті факти дають нам в руки козири і вповні ясні признавання наших сил і спроможностей. Комуністи стараються масовою пропагандою дати нашому поінформованні неправдиве представлення про становище в Китаї, а це роблять з такою ціллю, щоб ми, американці, залишили тих 450 мільйонів в розпорядження тоталістичній заразі, яка випливає з ССРСР. Для успішного проведення свого обманювання в життя, комуністи користуються чотирма способами. І так:

Брехня ч. 1.

"ССРСР є демократичний і тому можна йому спокійно дати Китай і його руки-розпорядження".

Відомий об'єрґатив комуністичне життя в Росії п. Г. Латімар оцінив ризики всіх революцій, завдяки яким Сталін закріпив свою диктатуру в 1936-37 роках, порадивши про демократію. Сталін й тепер захоплиться обманути наш уряд, -- пишуть згадані журналісти -- щоб він прийняв і повірив у встановлення советської системи в Китаї. Ця думка проволитися у виданій Соезтами книзі: "Зв'язка азійського питання". Тенденція така викирає зі змісту книги в якій сказано, що азійські народи більше заінтересовані практичною демократією, яку представляє СССР, чим теоретичною демократією, яка зв'язана з неможливим капіталізмом. Ця неправа зроблена в Москві в 1936 р. в тому самому часі, коли була встановлена нова конституція, поїна троїскумих форм про демократію. Замість втворення народного уряду, була узаконнена диктатура комуністичної партії. Сам "великий" Сталін відкрито заявив: "Я повинен признатися, що хіт і промислення нової конституції такий, який охороняє диктатуру робучої класи і примат компартії." /"Правда" 18 листопад 1936/. При перевірених виборів в СССР народ може тільки лати свою згоду на пропонованого партією кандидата. Конституція залишилася тільки фасадом диктатури. Хто протиставиться хоч одним словом проти такого розумованни диктатури -- цей зралник чи "ворог народу" і йому остається в найкращім випадку шлях в концлагер; в концлагерях пропадо потепер за обережними підсумками більш 15 мільйонів сов. громадян. Так у дійсності вирлилас "демократія", яку побачили б китайці на випалок загарблення Китаю -- Соезтським Соездом. "Якщо хочемо -- пишуть даліше журналісти, -- щоб наша політика в Китаю була правильною, мусимо постіти: о мати на оці факти: по перше -- признання Сталіна, а по друге -- сідержження узвелта, що в СССР панує така крайня диктатура, що немає її рівної в цілому світі. Якщо та диктатура розгорне свої пазурі і на Китаї, протії демократії в азії буде страчений. До того треба докати факти, що Соезти глибоко заангажовані в китайських партіях, базованих на директивах з Москви. В случаї інвазії, ці партії надуть величезну прислугу СССР. Факт, що СССР називає ці партії "приятельськими урядами" показує лише розтягнення тоталітаризму в СССР в азію."

Та це ще не все. Кого не задоволяє перша точка, тому даємо ще один уступ з нової книги Гаррізова: "Звіомлення з червоного Китаю" Врехня № 2.

"Китайські комуністи зовсім не схожі на московських комуністів".

Один популяризатор прокомуністичного світогляду говорить, що кілька літ тому китайські комуністи відмовились від провєлення комуністичної революції в Китаї в скорому часі. "Щоб викрити весь цей обман треба прочитати книгу китайських комуністів Тун-Га, в якій пише, що Китаї -- вірний учень партії Леніна-Сталіна і відлачий советському Соездові і всесвітній революції. "Ми не можемо відмовитися від підмоги для СССР і побіли пролетаріату над Японією, ЗША, Англією і Францією. Це не важне за ким сьогодні йдете, але якщо йдете проти комуністів, то ви зралник китайського народу". Тун-Га науково пояснює, що комунізм в Китаї має два ступені: 1. нова демократія, яка не є нічим іншим як підготовкою третього ступеня: пролетарської революції і запровадження колективізації на зразок СССР. Даліше пише він, що прувий період повинен безпосередньо змінити перший, без вклинєння капіталізму, під яким він розуміє демократію Америки й Англії."

Врехня № 3.

"Китайські комуністи борються проти Японії в національній Китаї -- ні".

Правда, комуністи боролись проти японського імперіалізму, але вони не рушили з місця в 1938 р, як японці прийшли на "орту Ріку: Болночас армія Чан-Кай-Шека цілими роками заповняла сторінки світової історії своїми побілами і несла кривані жертви чотирократно більші від комуністичних військ. Комуністи віддали більшу частину своїх сил на революційну боротьбу проти національного Китаї, самі не маючи сил перешкодити японській інвазії. Китайські комуністи відригнули новучи, що во-

енну силу треба зберегти для внасадження і закріплення свого режиму, а розгром Японії залишити західним імперіялістам. Це найкраще виявляє куди спрямована діяльність китайських комуністів.

Брехня № 4.

"Чан-Кай-Шек - фашист і його уряд унеможливує запровадити комуністам правдиву демократію". Розуміється, під словами "правдива демократія" є заховане поняття - згідно зрештою з власними заявами - диктатури пролетаріату на советський зрінець. Не дивота проте, що кожного, хто тільки злібний логічно думати і реаргувати на такі прояви патріотизму, вони проголошують - фашистом. Це й є комуністична тактика замазування очей, що почала сильніше піяти після зрвання пакту Гітлер-Сталін. "Чан-Кай-Шек не демократ" горлають вони, забуваючи одночас, що в часі, коли він взяв владу у свої руки, всі вражали, що неможливість і незалежність Китаю буде можна установити тільки при допомозі військової диктатури. Неглядаючи на те, він любився єдності і незалежності та старається вести Китай по демократичному шляху. Чан-Кай-Шек добрий політик і в одній зі своїх промов він заявив: "Якщо я став диктатором, мені дуже скоро нестало б в живих а так, якщо я буду справувати владу спільно з народом, я можу залишитись в народній пам'яті як китайський Вашингтон". Чан-Кай-Шек дав свободу всім партіям - в тому числі і комуністичній - при умові, що ця остання дасть до розпорядимості уряду свої війська. Ця kwestія тепер не є полагожена і являється надаліше відкритим питанням. З цього ясно видно, хто йде по шляху демократії: Тун-Га чи Чан-Кай-Шек. Це ще не все. Чан-Кай-Шек дозволив на існування комуністичних часописів у своїй столиці в той час, як Тун-Га навіть не впустив чункінських кореспондентів на свою територію. У Чан-Кай-Шека існує вилавнича цензура тоді як у Тун-Га взагалі немає вільного вилавництва, що його можна б було цензурувати. Ще - головніше в'яснення військовостановища в Китаю. Китайський комуністичний режим являється невмолимою диктатурою, прикритою - як і советський режим - церемоніальними паслами і фразами, та в числілі однак веде до терору, жаху і насильства. Китайський Національний уряд обчислює число жертв комуністичного панування в Китаю на більш чим пів мільйона. Само зрозуміле, що тут не вхолять жертви збройних вдарів і партисанської боротьби.

Та найбільша однак небезпека китайського питання, це те, що Китай насправді ще не є демократичний. Якщо Китай пізнав дійсно правдиву свободу, то він не так легко підпаде тоталітарній системі. Тепер китайці нахоляться в подібній становищі як находилось російське громадянство перед революцією в 1917 р. що не мало докладної уяви про події уряли як тільки царський; Китай стоїть на розпутьті: або йти йому по шляху советського тоталітаризму або по шляху американської демократії, куди його веде Чан-Кай-Шек. Потішачим явищем в тому є те, що китайські ліберали і просоветські репортери признаються, що більшість китайців бореться за виші свободи під командою Чан-Кай-Шека і не дуже-то хочуть слухати про комунізм.

Що ж тоді потрібно Чан-Кай-Шекові? - питаються журналісти та одночас самі й відповідають. В першу чергу потрібно йому наша поміч і політична піддержка в створенні на правду демократичного Китаю, через що скоротиться одночас зазіхання комуністів. Противна політика з нашого боку може статися фатальною не тільки з погляду демократії, але теж з погляду американських інтересів в Китаю. "Рузвелт і Черчіль - пишуть даліше - обіцяли Китаєві Манчжурію і ми не сміємо йочустити по торо, щоб загарбав її Сталін та створив собі "новий, другий уряд". Навпаки, китайське терпіння може заломитися і тоді пропаде всяка налія на створення правдивої демократії в Китаю". Чан-Кай-Шек видержав довголітню війну за Манчжурію, перетривав тяжку воєнну блокаду і героїчні він напевно не буде спокійно приглядатись, якщо найбільш урожайні і упромисловлені терени Китайських територій були б віддані на експерименти чужого китайцям тоталізму.

Сьогодні і завтра.

Відомий американський публіцист Дельтер Ліпман пише в "Нью-Йорк Гералд Трібюн":

Лондонська конференція ще раз знову показала, що міністри закордонних справ не можуть опрацювати жодного унормуванн питань, якими можуть займатися лише провідники держав. Іде тут про питання державної могутності та як задалеко і навіть кожна з провідних націй повинна зрестися зі своїм закордонним впливом. Засадничі питання як Триєст, Парланелі, Гунай, Колеканез, італійські колонії, вибори в Болгарії і Румунії, Персія, Корея, Скінава і Порт-Артур, не можуть бути розв'язані міністрами закордонних справ, поки не будуть ясно впроялковані засадничі взаємовідносини їхніх впливів. Ці засадничі взаємовідносини заторкують їх спроможність, їх запотребування, їх наміри і змагання в мілітарній, фінансовій, господарській і політичній лілянках. Ми, наприклад, зацікавлені Триєстом, бо це розвиває питання, як задалеко хоче йти СССР на захід а Росіяни зацікавлені в болгарських і румунських виборах, бо вони вірять, що через те накинуть питання як задалеко до їх власних границь хочуть англо-американці попитити свою владу. Цього року питання не можуть бути унормувані міністрами закордонних справ. Тут може рішати за СССР лише Сталін, а за З'єдинені Держави П.Америку лише президент, бо він сам є відночасно найричшою егзекутивною, начальним вождом і провідником партії, яка має більшість.

Не сміємо однак через те прихилити до заскогих кінцевих висновків, що не можемо управити світового миру, бо знову ще раз показано, як це було перед Германом, Алтою і в Сан-Франціско і перед Ропкіновою місією в Москві, що основоположі питання відносно великодержав і їхнього впливу, можуть обгорювати тільки керівники держав. Це не повинно бути ніякою дискваліфікацією міністрів закордонних справ. Це тільки треба в іншій формі висловити, а саме, що вони не мають найвишого авторитету в питаннях, які без найвишого авторитету не можуть бути унормовані.

З кінцем війни посунулася мілітарна границя СССР на захолі до Стри, отже аж до Середньої Європи і перелмість Бердіна. З кінцем війни посунулася мілітарна границя З'єдинених Держав П.А. на захолі аж до Скінави і Сайнаву, отже на маду виплав на морі і в воздузі від всіх важних точок Східної Азії. І немає на землі сили, яка б змусила СССР або З'єдинені Держави Півн.Америку відтягнутися від цих мілітарних кордонів. Тут річ іде про структурні зміни в світовій ситуації, серед чого мусить бути в світі створене унормування. Іде тепер теж про те, щоб ми трякували це питання об'єктивно. Ми не можемо, наприклад, почснювати, як ми це зробили за вказівками генерала Мек-Артура, що в разі якихнебудь ріжниць у думках між аліантськими потугами "політика З'єдинених Держав П.А. є рішальна" і відтак очікувати, що Н.Бернес переконає П.Молотова про те, що воно несправильно; коли СССР в Болгарії і Румунії поступає "односторонньо". Основною проблемою в Східній Європі є те, чи малі країни в московській сфері впливів будуть ржиті до оборони соватської безпеки або поширення соватської потуги. Це питання прибрало форму розбіжностей про вибори і промалтанську свободу. В Лондоні і Вашингтоні обстоюють той погляд, що ми вправді всюли зацікавлені свободою, особливо в Східній Європі, бо це має найяскравіший доказ, чи наміри СССР є дійсно дефензивні.

В Москві дивляться на справи інакше. Там дивляться на наше зацікавленнч в різних виборах як на бритійсько-американську протекцію для тих угрупувань в східній Європі і на Балканах, які є ворожо наставлені проти Соватського Союзу. Москва є того погляду, що якби ті угрупування, які ми підпомагаємо в Софії, Букарешті і Варшаві, прийшли до влади - то вони сталиби "форпостами" всіх протисоватських сил західного світу. Як ми намагаємося сконстатувати, чи Сов.Союз в своїй мілітарній сфері впливів, має агресивні чи дефензивні наміри, так само Москва зі свого боку старається встійнити, чи наш політичний інте-

рес в тій атмосфері є такий самий, або чи є він плашником для інтервенції, яка повинна викинути росіян туди, де вони були 1939 р. Було метою п. Молотова, щоби протиділати британсько-американській інтервенції в московській смузї інтересів, сензаційний жест інтервенції в британській сфері впливів. Це, мовляв, коли не повинно бути ніякої сфери інтересів, і коли п. Бевн хоче розпоряджатися в Букарешті, то тоді Молотов пічне розпоряджатися в Атенах, Триполісі і всюди, де це напевно буде перешкоджувати п. Бевінові.

але не сміємо думати, наче Советський Союз забув про З'єдинені Держави Північної Америки тому, що Молотов погладив трохив в Лондоні - лєва. Американська потуга й американські наміри, взяті в Москві вповні під увагу, так само як московська потуга й московські наміри береться під увагу в Вашингтоні. Сталін і Молотов дуже добре того свідомі, що построснення наших опірних пунктів на Тихому Океані, предбачена нами великість і рід надземних і воздушних воєнних сил та ціла сензація про атомову бомбу немає тепер нічого спільного з Японією, тільки з авторитетом нашого впливу в Східній Азії.

Можемо нашу політику на Тихому Океані зважати за віддільну від нашої європейської політики. Зате Совети будуть дивитися на нашу всю політику, як на неподільну, коли вони уважають може також за доцільне трохи інакше сказати. Так краще, коли ми отверто й щиро дивимося правдивій проблемі в очі.

В Москві ставлять питання, чи З'єдинені Держави Північної Америки до цього змагають, чи може залишили те, щоб стати центром протисовєтської коаліції. В Вашингтоні стоїть питання, чи СССР змагає до того, щоб західний світ і Китай розділити по засаді "діли й пануй".

Чи буде повний мир, чи ще більше нищівна світова війна, залежить від того, чи Москва й Вашингтон зможуть взаємно себе переконати, що ніхто не потребує боятися, чого фактично кожний з них боїться. Це не може статися шляхом дискусії про кордони в історії, або постанови про вибори в Румунії. Конечна є безпосередня і абсолютно ясна виміна думок про наміри, які обидва уряди з собою мають, при чім не сміє бути відсунене ніяке питання, як за "драстичне".

ПРОБЛЕМА КИТАЮ - СУДЬБА МИРА.

/ Докінчення зі стор. 29./

Чан-Кай-Шек твердо вірив в перемогу справедливості й непожитно стояв при мілітарній силі західних демократій, відкидаючи всякі спроби перейти на сторону комунізму. Тому тепер, коли рішається доля миру в світі на довгий час, не сміємо продати його вірності за безцін. Проксму - ністи Азії грають ту саму роль, що її грали другі московські агенти в Югославії. Становище Чан-Кай-Шека зовсім подібне й перед нами два вибори: або ми станемо по стороні створення дійсної демократії, або проковтнемо брехню, що комуністичний устрій найбільш демократичний, а тим самим піддержимо тоталітарні змагання. Ніколи не була такого великого завдання перед Америкою. Не забуваймо, що між Китаєм і Югославією велика різниця просторами. І якщо тоталітарному режимові вдасться доповнення 450 мільонами мешканців Китаю, то тоталітарний блок числитиме грубі мільони! Тоді пропаде теж надія на створення демократичного світу. З того ясно, що ми демократи повинні залишити нашу політику примикання очей на большевізацію Китаю, але зброєю і матеріяльними середниками піддержати змагання Чан-Кай-Шека до створення на правду демократичної влади на азійських просторах, що й причинеться остаточно до введення демократії на всій земній кулі.

Подав В.Р.

З М І С Т :

1.	НЕВДАЧА ЧИ ЕТАП ?.....	/ Мук /.....	стор. 3.
2.	БОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЄВРОПИ....	/ П. Дума /....	" 7.
3.	ОАЗА ЧИ ФАТАМОРГАНА	/ П.В. /.....	" 18.
4.	В УКРАЇНСЬКОГО ЕМІГРАЦІЙНОГО МИТТЯ.....		" 22.
5.	ВПАЛИ НА ПОЛІ СЛАВИ.....		" 24.
6.	БЕРДЯЄВ ПРО СОВЕТСЬКУ РОСІЮ.....		" 25.
7.	ПРОБЛЕМАТИКА КИТАЮ - СУДЬБА МИРА		" 27.
8.	СЬОГОДНІ І ЗАВТРА		" 30.

